

恋の ゴンドラ

ทอนโดลาเร็นรัก
สืบลับจับคู่

東野圭吾

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ฉัตรขวัญ อุดิษฐ์ แปล

*Love
Gondola
by
Keigo
Higashino*

DAIFUKU

กอนโดลาเร่รัก

恋のゴンドラ

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน

ฉัตรขวัญญ์ อติศัย แปล

กอนโดลาเรือนรัก

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

สารบัญ

กอนโดลา.....	7
ลิฟต์	32
แผนการขอแต่งงาน	54
อีเวนต์จับคู่ที่เนินสกี	78
ตระกูลนักสกี	103
แผนการขอแต่งงาน แก้มือ	130
เกือบชนกัน	156
กอนโดลา รีเฟลย์	184

กอนโดลา

1

หลังเล่นสโนว์บอร์ดจนหน้าใจแล้วกลับมายังจุดขึ้นกอนโดลา (กระเช้าลอยฟ้า) พบว่ามีคนต่อแถวยาวกว่าที่คิด โคตะเดะลั่นขณะปลดไบน์ดิง¹ ของสโนว์บอร์ด

“อะไรเนี่ย จู่ๆ คนก็เยอะขึ้นมาเสียอย่างนั้น”

“เป็นช่วงที่รถบัสกรุ๊ปทัวร์มาถึงพอดีละมัง”

โมโมมิหย่อนตัวนั่งบนพื้นหิมะ ปลดไบน์ดิง หอบสโนว์บอร์ดพร้อมกับลุกขึ้นยืน เธอสวมเสื้อแจ็คเก็ตลายตารางสีขาวยาวคลุมกางเกงสีเขียวยาว เจ้าตัวบอกว่าได้แรงบันดาลใจจากต้นท้อ²

“อ้อ คงจั่นแหละ จี๋ ขัดจังหวะชะมัด คนอุตส่าห์เครื่องติดแล้วเชียว”

“อย่าใจร้อนสิ ไม่เห็นเป็นไรเลย เราเล่นกันสบายๆ เกอะ”

เมื่อได้ยินที่เธอบอก เขาก็คล้อยตามว่าจริงของเธอ มาเที่ยวคราวนี้ไม่ได้มีความมุ่งมั่นเป็นพิเศษ อย่างเช่นอยากสัมผัสสโนว์บอร์ดในว

¹ อุปกรณ์ยึดรองเท้ากับสโนว์บอร์ด

² ต้นท้อ/ลูกท้อในภาษาญี่ปุ่นคือโมโมะ และชื่อโมโมมิกิแปลว่าลูกท้อ

³ หิมะที่เนื้อนุ่มละเอียดเป็นปุ๋ยเหมือนผงแป้ง

ให้หน้าใจ หรืออยากवादโค้งบนพื้นหิมะที่รถไถเกลี่ยอัดไว้ สิ่งสำคัญที่สุดคือขอแค่สนุกก็พอ

“ผมไม่ได้อยากใจร้อนหรอก แต่ไม่นึกว่าโมโมมิจังจะเล่นเก่งขนาดนี้ ผมเลยพลอยฮึดไปด้วย”

“เอ๋ ฉันไม่เก่งขนาดนั้นหรอก โคตะคุ่งต่างหาก ยอดเลยนะ เมื่อก็เล่นสวิตช์⁴ ไซ้ใหม่ละ เกมยังเล่นทว่าวันเอตตี⁵ ด้วย”

โมโมมิบอก รูกมูกโคตะบานออก เธอคงเห็นเต็มตาว่าเขาตั้งใจไซ้⁶ ฝีมือ

“เทคนิคพวกนั้นไม่เท่าไรหรอก”

“เอ๋ เหรอ ฉันดูยังงี้ก็เห็นว่าฝีมือขั้นเทพ”

“โอเวอร์เกินไปแล้ว ของแบบนี้ใครๆ ก็ทำได้ โมโมมิจังก็เหมือนกัน ฝึกสักหน่อยก็ทำได้เอง”

“ฉันจะทำได้รี”

“ได้อยู่แล้ว รอบหน้าลองดูสิ”

“โอ๊ย ไม่ไหวหรอก”

“ไหวอยู่แล้ว ทุกอย่างต้องอาศัยความท้าทาย ห้ามพักจนกว่าจะทำได้นะ”

“ว้าย โหดสุดๆ” เธอโอดครวญ แต่ท่าทางสนุก แน่นอนว่าเขาก็สนุกเหมือนกัน

ทั้งสองหอบสนโนว์บอร์ดเข้าไปต่อท้ายแถว ทันใดนั้นมีผู้หญิงกลุ่มหนึ่งมายืนต่อหลังพวกเขา พวกเธอคุยกันเจี๊ยวจ๊าว แต่บรรยากาศรอบข้างคึกคักแบบนี้ก็ไม่เลว ได้ยินว่าคนมาเที่ยวลานสกีมีจำนวนลดลงทุกปี ทว่าวันนี้คนพลุกพล่านดี

คนแน่นขนาด แต่แถวก็ค่อยๆ เคลื่อนไปข้างหน้า

⁴ หมายถึงการสลับตำแหน่งเท้าตรงข้ามกับตำแหน่งปกติ ยกตัวอย่างเช่น กรณีปกติแล้วเล่นสโนว์บอร์ดโดยวางเท้าขวาไว้ข้างหน้าและเท้าซ้ายไว้ข้างหลัง ถ้าจะสวิตช์ให้พลิกตัวหันอีกข้างเพื่อให้เท้าซ้ายอยู่ข้างหน้าและเท้าขวายู่ข้างหลัง

⁵ ทว่าวันเอตตีหรือ 180 คือการกระโดดหมุนตัวครึ่งรอบหรือ 180 องศา

“ว่าแต่โชคดีเนอะที่คอนดิชันดี” โมโมมิกล่าว เห็นรอยยิ้มเธอผุดขึ้นระหว่างแว่นตากันลมเลนส์กระจกกับผ้าอุ่นคอเนื้อหนา

“ใช่ ไม่นึกเลยว่าหิมะจะฟูขนาดนี้ โชคดีที่พยากรณ์อากาศคลาดเคลื่อน เห็นบอกว่าฝนอาจจะตกด้วยซ้ำ”

“เจอฝนก็แย่เลย”

“ถูกเฟง ขอแค่ฝนอย่าตกเป็นพอล เพราะคราวนี้ผมใส่ชุดใหม่ทั้งท่อนล่างท่อนบน”

“ฮะ จริงด้วย เกือบไปแล้วลี”

“ใช่ รอดตัวไป”

ชุดของโคตะประกอบด้วยแจ็คเก็ตสีกรมท่ากับกางเกงสีเทา บอกตามตรงว่าซื้อมาเพื่อออกเดรสโนว์บอร์ดครั้งแรกกับโมโมมิโดยเฉพาะ ไม่สิของใหม่ไม่ได้มีแค่นั้น ทั้งสโนว์บอร์ด รองเท้าบูต กระทั่งหมวกไหมพรมสีเหลืองที่สวมอยู่ก็ล้วนซื้อมาเพื่อวันนี้

แถวเคลื่อนตัวอย่างเชื่องช้ามาถึงบันได ทั้งคู่ก้าวขึ้นทีละขั้น มองพื้นอย่างระมัดระวัง

“นี่ แถวนี้มีร้านทันทันเมงชื่อดังด้วยละ” โมโมมิเอ่ย

“ใช่ ใส่ผักในซาวานะ อร่อยสุดๆ ผมมาที่ไร้กินทุกที”

“ว้าว อยากกินจังเลย”

“โอเค งั้นเรากินมื้อกลางวันร้านนั้นกันเถอะ ลงเนินสกีฮินาตะแล้วน่าจะอยู่ไม่ไกล”

“สุดยอด โคตะคุงู้เกี่ยวกับลานสกีนี้ละเอียดจังนะ”

“ก็ผมมาที่นี่เกือบทุกปีนี่นา”

เธอชมซ้ำว่าสุดยอด

สนุกจัง โคตะปลื้มปิติ ได้มาเล่นสโนว์บอร์ดซึ่งเป็นงานอดิเรกสุดโปรดช่วงฤดูหนาวกับสาวในสเปกตามล้าพัง ทั้งสองจะอยู่ด้วยกันอีกสองวัน พักที่โรงแรมใกล้ลานสกี ตอนกลางวันจะทำอะไรกันบ้างหนอ

⁶ หมายถึง สภาพอากาศแจ่มใส ไม่มีลม หิมะฟูและปริมาณเพียงพอ

เขาจินตนาการบรรเจิดไร้ขีดจำกัด แต่ถ้าปล่อยให้จินตนาการบรรเจิดเกินไป ก็จะไม่มีความเพลิดเพลินในวอร์บ์ จึงเอาแค่พอหอมปากหอมคอ

ในที่สุดก็ขึ้นบันไดมาจนสุด กล่องใส่ปลอกหุ้มสโนว์บอร์ดตั้งอยู่โคตะเย็นมือข้างหนึ่งไปหยิบปลอกมาสองอัน แล้วส่งอันหนึ่งให้โมโมมิ เธอใช้เวลาสวมปลอกใส่สโนว์บอร์ดอยู่นาน เขาเลยช่วยเธออีกแรง ไม่ว่าขึ้นกอนโดลาของลานสกีแห่งนี้ก็สงสัยทุกครั้งว่า ทำไมปลอกหุ้มสโนว์บอร์ดใส่ยากใส่เย็นนัก น่าจะคิดค้นมาให้ใส่ง่ายกว่านี้หน่อย

ใกล้จะได้ขึ้นกอนโดลาแล้ว

“ขอโทษค่า ขอจัดให้นั่งรวมกันนะค่า” เจ้าหน้าที่สาวเอ่ยเสียงแหลมสูง โคตะไม่สบอารมณ์เพราะอยากรู้กับโมโมมิสองต่อสอง แต่ในเมื่อคนมาเกินคับคั่งปานนี้กับไม่ได้ กอนโดลาของที่นี่มีขนาดใหญ่ จู่ๆโดยสารถีสูงสุดสิบสองคน

ถึงตาพวกโคตะแล้ว กอนโดลาเปล่าเลื่อนมา เขาให้โมโมมิขึ้นก่อน แล้วตัวเองค่อยขึ้นตาม เข้าไปนั่งในสุด หันหน้าเข้าหาเธอ

แน่นอนว่ามีกลุ่มคนแปลกหน้าตามมาข้างหลัง เป็นกลุ่มหญิงล้วนสี่คน ยังไม่ทันหย่อนสะโพกนั่งก็คุยกันแซ่ซ้องไม่ได้ศัพท์ พวกเธอคุยกันน้ำไหลไฟดับตั้งแต่ตอนต่อแถว ทำไมต้องมานั่งรวมกับกลุ่มนี้ด้วยก็ไม่รู้ การโดยสารกอนโดลาใช้เวลาสิบกว่านาที ต้องอดทนสถานเดียว

ประตูปิดลง กอนโดลาเร่งอัตราเร็ว มองไปข้างนอกเห็นพื้นหิมะกว้างสุดลูกหูลูกตา เหล่านักเล่นสกีกับนักเล่นสโนว์บอร์ดแต่งตัวสีล้นสดใสกำลังไถลไปตามหิมะอย่างอิสระทั่วทุกหนแห่ง

“ว้าว น่าประทับใจจัง ไม่ได้มาตั้งนานนาน” สมาชิกคนหนึ่งในกลุ่มสี่คนส่งเสียงระเริงรื้น เจ้าของเสียงคือหญิงผู้นั่งติดโคตะทางซ้ายมือ “หลังเรียนจบก็ไม่ได้เล่นอีกเลย เอ ผ่านมาเจ็ดปีแล้วสินะ”

“เอริกะ เธอเล่นได้หรือเปล่า ฉันไม่มั่นใจในตัวเองเลย” หญิงสวมเสื้อแจ็กเก็ตสีเขียวที่นั่งทแยงมุมซ้ายของโคตะเอ่ย เอริกะคือชื่อของหญิงที่นั่งข้างโคตะ

“น่าจะพอไหวมั้ง จริงๆ เมื่อเจ็ดปีก่อนฉันก็ไม่แน่ใจว่าตัวเองเล่น
คล่องหรือยัง ต่อให้คราวนี้เล่นหน่วยกว่าสมัยนั้นก็ไม่ใช่ไรหรอก” เธอตอบ
แล้วหัวเราะว่า

โคตะคำนวนในสมอง หลังเรียนจบก็ไม่ได้เล่นอีกเลย ผ่านมาเจ็ดปี
แล้ว ปริศนาสำคัญคือเล่นครั้งสุดท้ายสมัยเป็นนักศึกษาปีใด ถ้าสมัยนั้น
เป็นนักศึกษาปีหนึ่ง ตอนนี้อายุราวยี่สิบห้า ไม่หรอก จากการ
ใช้คำพูดคำจาและบรรยากาศทำให้รู้ว่าไม่ใช่อย่างนั้น ครั้งสุดท้ายที่เล่น
สโนว์บอร์ดคือตอนอายุยี่สิบสองซึ่งใกล้จบการศึกษา ตอนนี้อายุยี่สิบเก้า
อืม คิดอย่างนี้น่าจะสมเหตุสมผลกว่า เขาหาคำตอบในแบบของตัวเอง

“จะว่าไปพวกเราก็ไม่ได้มาเที่ยวด้วยกันสี่คนนานแล้วนะ” หญิง
อีกคนกล่าวด้วยน้ำเสียงหม่นหมอง จากทิศทางของเสียงที่ได้ยิน คนพูด
น่าจะนั่งถัดจากคนที่นั่งติดโคตะ “ขอโทษนะที่ลากมาด้วยกัน”

“เอ่ ขอโทษทำไมนะ บอกตามตรง ฉันกำลังสนุกสุดเหวี่ยงเลยเชียว”
หญิงชื่อเอริกะที่นั่งติดโคตะเอ่ย

“นั่นนะสิ นานๆ จะได้กลับมาวมกลุ่มกันทั้งที จิฮารุก็สนุกกับมัน
หน่อยเถอะ” หญิงสวมเสื้อแจ็กเก็ตสีเขียวบอก หญิงที่นั่งถัดจากคนที่นั่ง
ติดโคตะชื่อจิฮารุนี่เอง

“แต่อากาศไม่หนาวเท่าที่คิดนะ นี่กว่าจะหนาวกว่านี้เสียอีก” เอริกะพูด

“อ้อ รู้ี่น่าจะใส่ตัวในมาแค่สามชั้น”

เมื่อได้ยินที่หญิงสวมเสื้อแจ็กเก็ตสีเขียวกว่า โคตะเผลอซ้ำเลื่อง
น่าจะใส่ตัวในมาแค่สามชั้นหรือ ตอนนี้อยู่ที่ชั้นกันแน่

จึงหะนั่นหญิงผู้นั่งข้างหญิงสวมเสื้อแจ็กเก็ตสีเขียวเปล่งคำพูด
หลังจากเงยมาตลอด “ฉันอาจจะใส่มาหนาเกินไปเหมือนกัน ชุดเล่น
สโนว์บอร์ดชุดนี้อุ่นกว่าที่คิด” เธอดึงแขนเสื้อสีแดง

โคตะมีปฏิกิริยาตอบสนองกับเสียงนั้น เพราะเสียงคล้ายเสียงคน
ที่เขารู้จักดี เขาเหลือบมอง เจ้าตัวใส่แว่นตากันลมกับหน้ากากปิดหน้า
จึงมองไม่เห็นหน้าตาโดยสิ้นเชิง

“เธอบอกว่าซื้อมาเพื่อครั้งนี้โดยเฉพาะสินะ” เอริกะชี้หญิงชุดแดง
“ใช่ ก็ชุดเก่าใช้มานานมากแล้ว คิดอยู่พอดีว่าอยากได้ของใหม่สักที”
คล้ายจริงๆ น้ำเสียงก็เหมือนกันไม่มีผิด ลางสังหรณ์ร้ายแผ่ขยาย
ในอก เขามองสโนว์บอร์ดของอีกฝ่าย ดูเหมือนจะเข้ามา
“ซื้อครบเซตเลยหรือ” หญิงชื่อจิฮารุถาม
“เฉพาะชุดเล่นสโนว์บอร์ดกับถุงมือ แต่น่าจะซื้อแว่นตากันลมใหม่
ด้วย อันนี้ฟ้าขึ้นเร็ว” หญิงชุดแดงตอบแล้วถอดแว่นตากันลม ตอนนั้นเอง
ที่หน้ากากปิดหน้าเลื่อนหลุดจากตำแหน่ง เผยให้เห็นหน้าตาเธอ
หัวใจโคตะแทบกระดอนออกมานอกอก
หญิงชุดแดงคือมิยูกิ
แล้วมิยูกิก็คือคนที่กำลังอยู่กับโคตะ

2

โคตะทำงานบริษัทรีโนเวตที่อยู่อาศัยในกรุงโตเกียว รับผิดชอบด้าน
การตลาดและการออกแบบ ปีนี้ทำงานครบสิบปีพอดี เงินเดือนไม่สูงนัก
แต่เวลาเห็นพวกลูกค้าทำตาเป็นประกายเมื่อเห็นห้องตัวเองเปลี่ยนแปลง
ไปราวกับกลายเป็นห้องใหม่ เขารู้สึกดีใจที่เลือกงานนี้

มิยูกิเข้ามาทำงานในบริษัทนั้นได้สามปีเศษ ทว่าเข้ามาในฐานะ
พนักงานสัญญาจ้าง ไม่ใช่พนักงานประจำ รับผิดชอบด้าน CAD⁷ พูดยให้
เข้าใจง่ายคือ เป็นงานที่ใช้คอมพิวเตอร์วาดพิมพ์เขียว หรือแสดงแบบแปลน
ที่เสร็จสมบูรณ์ออกมาเป็นสามมิติ ถือว่าเป็นผู้ช่วยที่ทำให้พวกโคตะอุ่นใจ
แน่นอนว่าเขากับเธอมีปฏิสัมพันธ์กันอยู่บ่อยๆ

นัยน์ตาเขียวคือจุดเด่นของมิยูกิ รูปลักษณ์ชวนให้คิดว่าเป็นคนชอบ

⁷ Computer Aided Design หมายถึง การนำคอมพิวเตอร์มาช่วยในการออกแบบ

เอาชนะ แต่ที่จริงไม่ถึงขนาดนั้น เธอชอบชมคนอื่นด้วยซ้ำไป มีหลายครั้งที่เธอชื่นชมวิธีการทำงานของโคตะ ไม่มีชายคนไหนรู้สึกไม่ดีเวลาได้รับคำชมจากหญิงสาว แล้วเธอยังเป็นสาวสวยไม่เบาด้วย โคตะเลยตกหลุมรักเธอในเวลาไม่นาน

เขาลองเสียดสารภาพรักเธอ มิญกิเองก็ดูไม่ได้รังเกียจเขา พวกเขาจึงเริ่มคบหากันอย่างราบรื่นเกินคาด

โคตะกับเธอเข้ากันได้ดี สามปีมานี้ไม่เคยทะเลาะกันใหญ่โต ทั้งคู่เลยตัดสินใจจะใช้ชีวิตอยู่ห้องเดียวกัน เป็นห้องแบบ 1LDK⁸ ก็จริง แต่ทั้งสองต่างเป็นมืออาชีพด้านการใช้ห้องให้เกิดประโยชน์สูงสุดอยู่แล้ว จึงไม่เคยรู้สึกว้ากว้าง

เมื่อฤดูใบไม้ร่วงปีที่แล้วซึ่งเป็นช่วงที่เริ่มอยู่กินกันมาได้หนึ่งปีพอดี มิญกิก็เปิดประเด็นนั้นจนได้

“นี่ คิดเรื่องอนาคตไว้บ้างหรือเปล่า”

ตอนนั้นทั้งสองนั่งดื่มสปาร์กลิงไวน์หลังรับประทานอาหารมื้อเย็นเสร็จ โคตะถือรีโมตคอนโทรล เพราะกำลังจะเปิดโทรทัศน์พอดี

เขาคิดในใจว่าเอาแล้วไง เป็นเรื่องที่กลัวอยู่แล้ว นึกเสียใจว่าเปิดโทรทัศน์ให้เร็วกว่านี้ก็ดีหรรอ แต่สักวันก็ต้องตัดสินใจเรื่องนี้อยู่ดี

“อนาคตอะไรหรือ” เขาวางรีโมตคอนโทรลแล้วเอ่ยถาม

“อนาคตของเราสองคน” เธอตอบ “นี่ มองฉันสิ”

เขาเงยหน้าแต่โดยดี สบตากับมิญกิ อยากรหลบตา แต่อดกลั้นไว้

“คิดยังไงบ้างล่ะ ใจคอจะอยู่กินกันแบบนี้ตลอดไปเลยหรือ”

โคตะเล่นผมตัวเอง “ไม่ได้หรือ”

“เงินเรื่อนั้นจะเอาอย่างไร”

“เรื่องไหนล่ะ”

เธองอนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้เข้าหากันเป็นวงกลม

⁸ ห้องนั่งเล่น (L: Living) ห้องรับประทานอาหาร (D: Dining) และห้องครัว (K: Kitchen) รวมเป็นห้องเดียวกัน และมีห้องแยกอีก 1 ห้องซึ่งใช้เป็นห้องนอน

“ฉันว่าจะเลิกใช้เจ้านั้นแล้วนะ”

เขาเข้าใจแล้วว่าเธอหมายถึงถุงยาง

“คุณอยากมีลูกหรือ”

อ้อ มิญกียักหน้า ตายังจ้องโคตะ

“ก็ฉันอายุสี่สิบเก้าแล้วนี่นา ปีนักษัตรสามสิบ มีลูกตั้งแต่ตอนนั้นไม่ได้เร็วเกินไปสักนิด ต่อให้เลิกคุมกำเนิดก็ไม่แน่ว่าจะมีลูกได้ทันทีด้วย”

ความคิดเห็นของเธอสมเหตุสมผล โคตะมีทางเลือกแค่สองทาง ทางหนึ่งคือบอกเธอว่า เขาไม่อยากมีลูก ฉะนั้นเราเลิกกันเถอะ แต่เขาเลือกทางนั้นไม่ได้ เพราะตัวเขาเองก็ไม่ได้อยากเลิกกับเธอ

เมื่อเป็นเช่นนั้นก็เหลือทางเดียว

เขาตอบเบาๆ ว่าเข้าใจแล้ว

“เข้าใจว่ายังไงหรือ” มิญกียถาม ในเวลาแบบนี้ นัยน์ตาเขียวของเธอแสดงการข่มขู่

โคตะเลยพิมพ์ว่า “เรื่องถุงยาง”

“ไม่ใช่แล้วก็ได้สินะ”

“อ้อ”

“โง่ออกไปที” ริมฝีปากเธอผลิยิ้ม “แต่ก็จะเกิดปัญหาหนึ่ง”

“อะไรหรือ” เขาลองถาม ทั้งที่รู้คำตอบอยู่แล้ว

“พอมีลูก เราต้องแจ้งข่าวให้พ่อแม่รู้อยู่แล้วใช่ไหมล่ะ ถึงตอนนั้นจะให้พูดได้ยังไงว่า ความจริงเราอยู่กินกันมาสักพักแล้ว” ดวงตาของมิญกียับวาว

บ้านเกิดของโคตะและมิญกียอยู่ต่างจังหวัด แน่นอนว่าทั้งคู่ปิดบังพ่อแม่เรื่องอยู่กินกัน โชคดีที่พ่อแม่ทั้งสองบ้านไม่คิดจะตรวจสอบว่าลูกตัวเองในวัยสามสิบใช้ชีวิตตัวคนเดียวอย่างไรบ้าง

พูดได้คำเดียวว่ามิญกียมีวาทศิลป์เป็นเลิศ ทางหนีของโคตะถูกปิดกั้นยิ่งขึ้นทุกทีประหนึ่งโจทย์หมากรุก

เขาควางดังอึม “อันนั้นมันก็จริงนะ”

“ใช่ไหมล่ะ พอรู้ว่าตั้งท้องเมื่อไร เราก็อยากยืดอกบอกพ่อแม่ แล้ว
ก็อยากให้พวกเขาอินดีกับเรา อย่างน้อยฉันก็รู้สึกอย่างนั้น”

“แน่นอนว่าผมรู้สึกเหมือนคุณ”

“เนอะ”

มิยูกิประกาศก้องทางแววตาเป็นทำนองว่า แล้วจะเอาอย่างไรต่อ
รีบเตรียมใจได้แล้ว

โคตะกอดอก

“อืม ถ้าฉันเราควรไปทักทายทำความรู้จักกับพ่อแม่ของทั้งสองฝ่าย
แล้วก็บอกว่าเรามีความสัมพันธ์กันแบบนั้นสินะ”

“ความสัมพันธ์แบบไหนหรือ”

“ก็นั่นไง” เขากะแอม “ความสัมพันธ์แบบที่จะมีลูกด้วยกันก็ไม่
แปลก บอกพวกเขาว่าตอนนี้เราตั้งใจจะมีลูกด้วยกัน”

รอยยิ้มผุดขึ้นหว่างคิ้วเธอ สงสัยกำลังหงุดหงิด

เขายอมแพ้ หمدทางหนีแล้ว

“สรุปว่าเราจะแต่งงานกัน ถ้าไปเจอพ่อแม่ของทั้งสองฝ่ายและ
แจ้งให้ทราบไว้ก่อน มันก็จะไม่เกิดปัญหาอะไรเลย” โคตะเอ่ย ชั่วพริบตา
ที่พูดออกไป ความพ่ายแพ้ครอบงำในจิตใจ

รอยยิ้มหว่างคิ้วของมิยูกิหายวับ หน้าตาเธอสดใส

“เอ๊ะ ยังไงนั่น คุณขอฉันแต่งงานหรือ”

หากไม่ได้นั่งเก้าอี้อยู่ เขาคงเข้าทรุดล้นไม่เป็นท่า ขอแต่งงานอะไรเล่า
เธอเป็นคนถามขึ้นมาเองไม่ใช่หรือ แต่ต่อให้ปากฉีกก็พูดแบบนั้นไม่ได้

“อ้อ ก็ใช่ล่ะสิ...” โคตะเอ่ยอย่างห่อเหี่ยว

“ไฮโย ดีใจจัง” มิยูกิลุกขึ้นยืนแล้วสวมกอดเขา

ขณะโอบแขนรอบร่างเธอ เขาคิดว่าในเมื่อเธอดีใจปานนี้ก็เอาตาม
นั้นแหละ ใจจริงยังอยากรักษาความสัมพันธ์นี้ต่อไป ใช้ชีวิตสบายๆ
แบบคนโสด มีความรู้สึกว่าการแต่งงานแล้วคงต้องแบกรับความรับผิดชอบ
มากมายหลายอย่าง แต่หากคำนึงถึงอีกฝ่าย จะปล่อยไว้แบบนี้ตลอดไป

ก็ไม่ได้ เขาตระหนักว่าอาจถึงเวลาที่ตนต้องเป็นฝั่งเป็นฝาแล้ว

หากผู้หญิงตัดสินใจได้แล้ว จะลงมือทำทันที เสาร์อาทิตย์ต่อมาพวกเขาไปพักผ่อนอยู่กับพ่อแม่ของทั้งสองฝ่าย หลังจากพามีญูกลับบ้านพ่อแม่โคตะในเมืองฟุคิ วันรุ่งขึ้นเขาก็ไปพักผ่อนอยู่กับพ่อแม่ของเธอสั่งอยู่ในนาโกยะ โชคดีที่พ่อแม่ของทั้งคู่ยินดีกับเรื่องนี้ สารภาพว่าอยู่กันแล้วก็ได้ ไม่มีใครตำหนิ อย่ว่าแต่กระนั้นเลย ทุกคนพากันทำหน้าที่ของตัวเองให้ดี เมื่อได้ยินมีญูบอกว่า ตั้งใจจะมีลูกทันที ตอนจัดพิธีแต่งงานอาจต้องแล้วก็ได้ แม่โคตะถึงกับพูดส่งเสริมว่า “แบบนั้นก็ดีนะ สมัยนี้การแต่งงานเพราะตั้งท้องไม่ใช่เรื่องเสียหายแล้ว และถ้าจงจัดงานแต่งงานล่วงหน้าก็ไม่มีปัญหาอะไรเลยด้วย ไม่ต้องห่วงๆ พยายามเข้านะ”

พิธีแต่งงานจะจัดขึ้นในเดือนพฤษภาคม โคตะอยากเลื่อนออกไปอีกสักหน่อยก็ยังดี ทว่ามีญูก็อดดึงไม่ยอม เพราะเธอเกิดเดือนมิถุนายนและอยากใส่ชุดแต่งงานก่อนอายุขึ้นเลขสามให้ได้

มีญูก็ตื่นเต้นมากขึ้นเรื่อยๆ ในทางกลับกันโคตะหดหู่ดำดิ่ง ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วแท้ๆ ถึงกระนั้นก็อดรู้สึกไม่ได้ว่าการแต่งงานจะทำให้ตนสูญเสียสิ่งสำคัญไป สรุปว่าเรามีภาวะซึมเศร้าก่อนแต่งงาน

ตอนนั้นเองเพื่อนสมัยเรียนชวนไปปาร์ตี้จับคู่ เพื่อนคนนั้นรู้อยู่แล้วว่าโคตะมีคนรัก แต่ไม่ยักรู้ว่าตกลงจะแต่งงานกันแล้ว ไม่แปลกหรอกเพราะโคตะไม่ได้เล่า

เขาลองเข้าร่วมเพื่อผ่อนคลายจิตใจ เป็นปาร์ตี้จับคู่แบบห้าต่อห้าฝ่ายหญิงทำงานที่เคาน์เตอร์ขายเครื่องสำอางในห้างสรรพสินค้า

แล้วโคตะก็ได้พบกับโมโมมิ เขาประทับใจดวงตากลมโตและริมฝีปากค่อนข้างอวบอิ่ม หรือพูดให้ถูกคือเธอเป็นหญิงที่มีเสน่ห์เ้ายวน เลื้อยใหม่พรมขนาดพอดีตัวจับแน่นหน้าอกอวบอูน ทุกองค์ประกอบตรงสเปกเขา

พอลองคุยก็รู้ว่าเธอเล่นสโนว์บอร์ดกับดูภาพยนตร์เป็นงานอดิเรก นี่ก็ตรงกับโคตะอีกเช่นกัน ทั้งคู่ถูกคอกันทันที ตกลงกันว่าหาโอกาสเจอกันสองต่อสองในเร็วๆ นี้ จากนั้นแลกเปลี่ยนข้อมูลติดต่อกัน

สัปดาห์ถัดจากปาร์ตี้จับคู่ โคตะออกเดทกับโมโมมิ กินดื่มกันนิดหน่อย บทสนทนาออกรสดั่งคาคา เขาตื่นตื่นตลอดเวลา ไม่ได้เป็นแบบนั้นมานานแล้ว

ช่วงเวลาแห่งความสนุกผ่านไปภายในชั่วพริบตา โคตะไปส่งโมโมมิที่ห้อง เธออยู่ตัวคนเดียว เขาคาดหวังเก้อว่าเธออาจเชิญเข้าห้อง แต่ก็ได้จูบกันใกล้แมนชั่นของเธอ

วันนั้นตอนเขากลับถึงห้อง มิยุกินั่งใช้งานคอมพิวเตอร์ทำอะไรบางอย่างอยู่

“กลับมาแล้วหรือ วันนี้กลับดึกจังนะ” เธอเอ่ย

“งานลากยาวกว่าที่คิดนะ ก็เลยไปดื่มสังสรรค์กัน”

“เหรือ”

มิยุกิเคยเป็นพนักงานสัญญาจ้าง แต่ย้ายไปบริษัทอื่นเมื่อหนึ่งปีที่แล้ว เขาโทรบอกเธอไว้แล้วว่าคืนนี้จะกินมื้อเย็นข้างนอก

ขณะเปลี่ยนเสื้อผ้า โคตะชะโงกมองหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่มิยุกิจับจ้อง สิ่งที่ฉายอยู่บนนั่นคือภาพชุดแต่งงาน

เขาตระหนักอีกครั้งว่าการนับถอยหลังเริ่มต้นขึ้นแล้ว

หลังจากนั้นโคตะยังออกเดทกับโมโมมิอีกหลายครั้ง บอกตัวเองว่าจะทำแบบนี้ได้ก็เฉพาะช่วงนี้ เอาไว้แต่งงานกับมิยุกิเมื่อไร เขาตั้งใจจะเลิกกับโมโมมิอย่างเด็ดขาด เลียยังอยากให้ความสำคัญกับช่วงเวลานี้

ในไม่ช้าฤดูสโนว์บอร์ดที่เฝ้ารอก็มาถึง แน่ขนัดว่าเขาคุยเรื่องนั้นกับโมโมมิด้วย เธอบอกว่าอยากไปเล่นสโนว์บอร์ดด้วยกัน

“นั่นสินะ แต่จะไปที่ไหนดีละ บ่อน้ำพุร้อนฮาโตซาวะเป็นไง” พอได้ยินที่โคตะเสนอ โมโมมิตอบมีระดับบอก “อู๊ย อยากไปจังเลย”

“ที่โน่นสุดยอดเลยเนอะ แต่อาจไกลไปหน่อยสำหรับเที่ยววันเดียวกลับ” เขาเอียงคอหน่อยๆ ทำหน้าเหมือนไม่มีเจตนาแอบแฝงแล้วลองถามว่า “สะดวกค้างคืนหรือเปล่า”

ทั้งคู่ยังไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางกาย โคตะคิดว่านี่แหละโอกาส

วัดดวง

โมโมมิกำหนัดเล็กน้อย นัยน์ตากลมโตกะพริบสองครั้ง พอเห็นเธอ
ทำหน้าจริงจัง เขาเกือบตกใจแล้วว่าคงหมดหวัง แต่ริมฝีปากอวบอิมของ
เธอขยับเสียก่อน

“เอานี้ก็ได้”

เธอตอบตกลงอย่างง่ายดายเหลือเกินจนชั่ววินาทีนั้นเขานึกว่า
ตัวเองฟังผิด ทว่าคำพูดประโยคต่อมาของเธอทำให้เขารู้ว่าไม่ได้ฟังผิด

“อุดส่าห์ไปทั้งทีก็อยากเล่นสักสองวันด้วย”

“นั่นสิเนอะ!” โคตะเผลอพูดเสียงดัง “ฉันจัดการเรื่องจองที่พัก
ให้เอง”

“อือ รกวนหน่อยนะ” โมโมมียิ้มว่า

หัวใจเขาลิงโลด

ทั้งคู่หารือนัดแนะวันกัน เสาร์อาทิตย์คนเยอะ ต่างฝ่ายเลยขอลา
หยุดพักร้อนแล้วเดินทางไปถึงที่หมายตั้งแต่วันศุกร์

เขาตกอยู่ในห้วงฝัน จะได้ไปเที่ยวต่างคืนเล่นสโนว์บอร์ดกับโมโมมิ
มีแนวโน้มจะได้ข้ามเส้นสุดท้ายเสียที

ถึงกระนั้นก็มีอุปสรรค แน่นอนว่าอุปสรรคคือมิยูกิ

อยู่มาวันหนึ่ง โคตะเอยหลังกลับจากบริษัท

“แะเลย สดสัปดาห์หน้าผมต้องไปคารุอิซาวะ”

“คารุอิซาวะ? ไปทำไมนะ”

“ต้องไปเป็นพยานการส่งมอบบ้านพักตากอากาศที่รีโนเวตเสร็จแล้ว
นะสิ หลังจากนั้นจะมีงานปาร์ตี้ฉลองปิดงาน แล้วลูกค้าก็ขอให้ผมอยู่
ร่วมงานให้ได้ ผมเลยจำใจเข้าร่วม”

“เหอห คุณคงเหนื่อยแะ อือ เข้าใจแล้ว พอดีเลย วันนั้นว่าจะจัด
ปาร์ตี้ที่บ้านเพื่อนพอดี เพื่อนบอกว่าจะค้างคืนที่นั่นก็ได้”

“งั้นหรือ มีโอกาสทั้งทีก็ไปสนุกกับเพื่อนเถอะ”

“อือ ตั้งใจว่าอย่างนั้น”

มิยูกิไม่แสดงอาการเคลือบแคลง เท่านั้นที่ทะลวงด้านที่หนึ่งได้แล้ว
ทว่ายังเหลืออุปสรรค

โคตะเล่นสโนว์บอร์ดเป็นงานอดิเรกมานานแล้ว เคยไปเล่นกับมิยูกิ
หลายครั้งด้วย ข้อเสียคืออุปกรณ์กับชุดใหญ่เทอะทะ พวกเขาตกลงกันว่า
จะเก็บข้าวของทั้งหลายเกี่ยวกับสโนว์บอร์ดของทั้งคู่ไว้ได้เพียง อุปกรณ์ครบ
เซตจึงยังเก็บไว้ตรงนั้นจนถึงทุกวันนี้

หากอุปกรณ์หายไปเฉพาะสโนว์บอร์ด รองเท้าบูต และชุดกีฬาก็ของ
โคตะ จะเป็นเช่นไร ถ้าเกิดมิยูกิสังเกตขึ้นมา เขาจะแก้ตัวไม่ขึ้น

หลังจากกลัดกลุ้มเป็นนานก็ได้ข้อสรุปว่าจะซื้อใหม่ทั้งหมด

เขาใช้เวลาพักระหว่างงานไปร้านค้า ซื้อเซตอุปกรณ์สามชิ้นซึ่ง
ประกอบด้วยสโนว์บอร์ด รองเท้าบูต และโบว์ดิง ซื้อกระแทงชุดกีฬา แวนตา
กันลม และหมวกไหมพรม รวมเป็นเงินแสนกว่าเยน แต่เรื่องนั้นช่างมัน
เถอะ ปัญหาคือจะเอาของที่ซื้อไปซ่อนไว้ที่ไหนดี

โคตะตัดสินใจใช้เพื่อนให้เป็นประโยชน์ ชายคนที่ชวนเขาไปร่วม
ปาร์ตี้จับคู่ตนเอง พออธิบายสถานการณ์ให้ฟัง อีกฝ่ายตอบตกลงทันที

“แอบแฟนตัวจริงไปเที่ยวกับกิ๊กหรือ น่าอิจจางังน่า เข้าใจละ ส่ง
ทุกอย่างมาเก็บไว้ที่ฉันได้เลย แต่นายต้องเล่าให้ฉันฟังตั้งแต่ต้นจนจบว่า
ไปเที่ยวนอกใจเป็นไงบ้าง” โชคดีว่าเพื่อนเป็นคนง่าย ๆ

เช้าตรู่วันศุกร์ โคตะแต่งชุดสูทออกจากบ้าน มิยูกิส่งเขาจากบนเตียง
รู้สึกผิดก็จริง แต่พอเห็นนิตยสารข้อมูลเกี่ยวกับการแต่งงาน เขาตัดสินใจ
แยกแยะให้ได้ขนาดว่าเป็นการหาความสุขใส่ตัวก่อนสละโสด

เขาเปลี่ยนชุดสำหรับท่องเที่ยวที่ห้องเพื่อน ตกลงกับเพื่อนว่าจะจ่าย
ค่ารถกวอนให้ห้าพันเยน

“โหย จะนอกใจที่ทำไม่มันลำบากจังวะ ถ้าแฟนใหม่ดีซะขนาดนั้น
นายเลิกกับตัวจริงไปเลยไม่ดีหรือ” เพื่อนบอกพลางขยี้ตาว่างุ่น

“ทำอย่างนั้นไม่ได้นะสิ สถานการณ์มาถึงจุดที่ฉันถอยหลังไม่ได้แล้ว”

“ถอยหลังไม่ได้แล้ว? หมายความว่าไงนะ”

“...ไม่มีอะไรหรอก”

พูดไม่ออกว่าตกลงจะแต่งงานกันแล้ว เตียวเพื่อนต้องยิ่งถามสารพัด
อย่างเพราะเห็นเป็นประเด็นน่าสนุกสุดเหวี่ยงแน่ๆ แต่สำหรับตัวโคตะเอง
ปัญหานี้หนักหนาสาหัสยิ่งยวด

หลังเตรียมตัวเสร็จเรียบร้อย เขาแบกสัมภาระมุ่งหน้าไปสถานี
โตเกียว เมื่อไปถึงประตูทางเข้าฝั่งยาเอสึจูโอ เจอโมโมมิสุมเสื้อخنเปิด
มีผู้คนนำรกรอกอยู่ก่อนแล้ว พอเห็นโคตะ เธอยิ้มแล้วโบกมือให้

เขาวิ่งเข้าไปหาอีกฝ่ายด้วยความคิดว่า ได้เวลาขึ้นสวรรค์แล้ว

3

เวลาตกนรกเริ่มขึ้นแล้ว...

ข้อสงสัยต่างๆ นานาหมุนวนในสมองโคตะ เพราะอะไรมิยูกิถึงมา
อยู่ที่นี่ งานที่บริษัทล่ะ อีกสามคนเป็นใคร

“เฮ้อ อยากแช่น้ำพุร้อนเร็วๆ จัง” หญิงสวมเสื้อแจ็กเก็ตสีเขียวกล่าว

“ไม่ทันไรก็อยากแช่แล้วหรือ ยังไม่ได้เล่นสโนว์บอร์ดกันสักรอบ
เลยนะ” เอริกะท้วง

“ก็ฉันมาที่นี่เพราะหมายตាប់น้ำพุร้อนมากกว่านี่นา สโนว์บอร์ด
เหมือนเป็นของแถม”

“ยูมิเป็นอย่างนี้แต่ไหนแต่ไรแล้วเนอะ ถึงได้โดนหาว่าเหมือนป่าแก่ๆ
ไงล่ะ”

“ช่างฉันเถอะ นี่แหละวิถีชีวิตของฉัน”

หญิงใส่เสื้อแจ็กเก็ตสีเขียวก เธอยิ้ม

ข้อมูลนั้นจุดประกายในสมองโคตะ เพื่อนชื่อยูมิใส่ล้อออกมาบ่อยๆ
ในเรื่องเล่าของมิยูกิ เธอเล่าว่ายูมิเป็นเพื่อนร่วมชมรมสมัยมหาวิทยาลัย
ไปเล่นเทนนิสในฤดูร้อนและกีฬาหน้าหนาวในฤดูหนาวด้วยกันเพื่อบ่งหน้า

แต่ที่จริงแล้วแค่จัดงานสังสรรค์ดื่มเหล้ากัน

เขาขุดค้นความทรงจำ จะว่าไปเวลามียูกิเล่าเรื่องสมัยนั้น ได้ยินชื่อจิฮารุกับเอริกะอยู่บ่อยครั้งด้วย เห็นบอกว่าทุกวันนี้ก็ยังมารวมตัวกันเป็นครั้งคราว

ระหว่างคิดเช่นนั้น โคตะลอบมองหน้าสีสาวอีกครั้ง พลันตะลึงงัน เพราะнынัตามิยูกิเข้มนมองใบหน้าเขาอยู่ พอเขายืดตัวตรงเพราะความตกใจ เธอเบนสายตาไปทางอื่น

“นี่ เป็นอะไรไปนะ” หญิงชื่อจิฮารุตอบหน้าตักมิยูกิ “จู่ๆ ก็ซึม”

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก” มิยูกิสายตึรหะ ดึงหน้ากากปิดหน้าตามเดิม แล้วสวมแว่นตากันลมกลับเข้าที่ เสียงนั้นคล้ายอัดแน่นด้วยความขุ่นเคือง โคตะตัวแข็งทื่อ ความแตกแล้วหรือ...

เขาตรวจดูเสื้อผ้าตัวเอง ทั้งแจ็กเก็ตกับกางเกงเป็นของใหม่ เอี่ยมอ่อง สีกัคนละโทนกับที่ใส่จนถึงปีที่แล้ว หมวกไหมพรมสีเหลืองก็ไม่ใช่ของที่มียูกิเคยเห็น แว่นตากันลมให้เลนส์กระจก มองจากภายนอกไม่เห็นข้างในแว่น ข้าตอนนี้เข้ยสวมหน้ากากปิดหน้าด้วย

คิดๆ ดูแล้วไม่น่าความแตก คนรูปร่างแบบโคตะหาได้ทั่วไป ตั้งแต่ขึ้นคอนโดลาก็ไม่ได้ปรึกษาพูดลั้กคำ เธอยังไม่ได้ยินเสียงเขา

ไม่สิ...

ก่อนขึ้นคอนโดลาละ แนนอนว่าเขาพูด ยกตัวอย่างเช่น เรื่องทันทันเมง เธอได้ยินบทสนทนาตอนนั้นเข้าหรือเปล่า แต่แค่เสียงอย่างเดียวจะทำให้เธอรู้เลยหรือ ต่อให้คิดว่าเสียงคล้าย แต่ไม่น่าอะไรมากกว่านั้นนี่นา

เขาทบทวนปฏิสัมพันธ์ในขณะนั้นแล้วใจหายวาบ มืออยู่ครั้งเดียวที่โมโมมิพูดชื่อโคตะ เธอบอกว่า “โคตะคุงรู้เกี่ยวกับลานสกีนี้ละเอียดจังนะ”

มิยูกิได้ยินประโยคนั้นหรือ

เป็นไปได้ว่าที่แรกเธอได้ยินเสียงแล้วคิดว่าคล้ายเสียงโคตะ พอเงี่ยหูฟังก็ได้ยินชื่อจันรู้ว่าป็นเขา

เมื่อคิดดังนั้น เขารู้สึกว่าที่เธออุตส่าห์ถอดแว่นตากันลมเมื่อกี้มีเจตนาบางอย่าง เธออาจตั้งใจให้เขารู้ว่าเธออยู่ตรงนั้นก็ได้อีก

หัวใจเต้นระเรื่อ เหงื่อกาฬแตกพลักรั่วทั่วกาย

โมโมมิเข้าไปชิดเขา “นี่ๆ รอบนี้เราเล่นเส้นทางไหนดีล่ะ”

คำถามสบายอารมณ์ทำเอาเขาตึงเครียด รู้ทั้งรู้ว่าโมโมมิไม่ผิด แต่ก็ไม่อยากให้เธอชวนคุยตอนนี้ สถานการณ์ไม่เอื้ออำนวย แต่ขึ้นไม่ตอบ เธออาจเรียกชื่อเขา มีเพียงเรื่องนั้นที่ต้องหลีกเลี่ยงให้ได้

โคตะเข้าไปใกล้เธอ ยกถุงมือป้องปากกระซิบบว่า “ขึ้นลิฟต์ไปยอดอกกันเถอะ”

“เอ ที่ไหนนะ” เธอเลื่อนหน้าเข้ามาใกล้อีก สงสัยไม่ได้ยิน

“ยอดอกเขา” เขากวนนาขอให้เธอได้ยินที่เธอจะ

อือ เข้าใจแล้ว โมโมมิพยักหน้า

โคตะขยาดูท่าทีของมิยูกิอย่างกล้าๆ กลัวๆ เธอได้ยินบทสนทนาเมื่อครู่หรือเปล่า จะได้ยินเสียงเขาและมั่นใจแล้วว่าเป็นโคตะไหมนะ

“ว่าแต่จิฮารุนี่ดวงช่วยเรื่องผู้ชายจังนะ” มิยูกิโพล่ง “นี่รอบที่เท่าไรแล้วละ ที่ต้องเลิกกันเพราะอีกฝ่ายนอกใจ”

นอกใจ คำนั้นสร้างความตื่นตกใจดุจโดนไฟดูด โคตะแทบสะดุ้งตัวลอย

“เอ คนที่สี่ละมัง”

“เยอะจัง” เอิริกะเอ่ยอย่างอ่อนใจ “ดูผู้ชายไม่เป็นมากกว่าดวงช่วยเรื่องผู้ชายหรือเปล่า”

“อืม คิดว่างั้นหรือ”

“ไม่หรอก เพราะจิฮารุชอบผู้ชายแนวโน้นต่างหาก” ยูมิบอก “เธอชอบผู้ชายเซเพลหน่อยๆ มาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้วนี่นา ในแง่หนึ่งเลยถือว่าช่วยไม่ได้ อย่าใส่ใจเลย รีบหาผู้ชายเซเพลคนใหม่ก็พอแล้ว เอ้า เท่านั้นก็หมดปัญหา เรามาสนุกกับการเที่ยวบ่อน้ำพุร้อนกันดีกว่า”

“เธอก็เป็นแบบนี้จนอยู่เรื่อย แล้วพอจิฮารุโดนผู้ชายคนต่อไปนอกใจ พวกเราก็ต้องชวนจิฮารุมาเที่ยวย้อมใจอีกนะหรือ แต่ถึงเป็นอย่างนั้นก็ไม่มี

ปัญหาหอรกนะ”

โคตะเดาเรื่องราวส่วนใหญ่ได้จากถ้อยคำของเอริกะ ท่าทางจิฮารุจะถูกรักนอกใจ แล้วก็เลิกกันเพราะเหตุนั้น อีกสามคนจึงชวนเธอมาท่องเที่ยวเพื่อเยียวยาจิตใจบอบช้ำ

มิยูกิอ้าปากพูด “ฉันคิดว่ามันขึ้นอยู่กับการอบรมสั่งสอน”

“หมายความว่าไงนะ” จิฮารุถาม

“ต่อให้ผู้ชายที่เราหลงรักเป็นคนเสเพล เราแค่อบรมสั่งสอนให้เขาไม่ซายตาแลหญิงอื่นก็พอแล้ว สรุปว่ากำบังเหียนไม่แน่นพอไงล่ะ”

“บังเหียนหรือ ฉันไม่ถนัดอะไรแบบนี้ละสิ”

“ห้ามพูดอย่างนั้นนะ เดียวก็โดนเห็นเป็นของเล่นอีกหอรก”

“เธอเก่งเรื่องคุมผู้ชายอยู่หมัดมาแต่ไหนแต่ไรนี่นา” เอริกะหันไปพูดกับมิยูกิ “ตอนนี้อยู่กินกับแฟนสินะ คงกดดันแฟนน่าดูเลยสิท่า”

“เสียมารยาท ฉันไม่ทำอย่างนั้นหอรก ไม่จำเป็นด้วย”

โคตะตั้งใจจะกลืนน้ำลาย ทว่าในปากแห้งผาก

“แปลว่าไม่มีอะไรให้น่ากังวลหรือ” ยูมิถาม

“อ้อ หน้าตาคุณเป็นคนเหลวไหล แต่จริงๆ แล้วเป็นคนเอาจริงเอาจัง ฉันเลยไว้ใจเขา”

เขาจะพริบตาหลังแว่นตากันลมด้วยความแปลกใจ คำพูดเมื่อกี้เหมือนมาจากใจจริง หมายความว่ามิยูกิยังไม่สังเกตหรือว่าแฟนที่อยู่กินด้วยอยู่ตรงนี้

ไมสิ ยังวางใจไม่ได้ เป็นไปได้เหมือนกันว่า ที่จริงเธอรู้แล้ว แต่ตั้งใจใช้คำว่า ‘ไว้ใจ’ เพื่อกระตุกต่อมมโนธรรมของโคตะ

“จ้ะถ้าแฟนเธอนอกใจล่ะ เธอจะถอนหมั้นเขาหรือเปล่า”

เขาเสียขวัญกับคำถามของเอริกะ

มิยูกิคิดครู่สั้นๆ ก่อนตอบ “ไม่หอรก”

“จะไม่เลิกกับเขาหรือ” จิฮารุประหลาดใจ

อ้อ มิยูกิพยักหน้า

“แบบนั้นก็เข้าทางอีกฝ่ายนะสิ ฉันไม่เหมือนจิฮารุ ไม่ปล่อยให้เขาลอยนวลหรอก” น้ำเสียงเธอเยือกเย็นน่าขนลุก

“เอ๊ะ จั๊นจะทำไงล่ะ” ยูมิหันหน้าไปหามิยูกิ แสดงความอยากรู้ อยากเห็นอย่างเปิดเผย

“ในชีวิตผู้ชาย ถึงแต่งงานแล้วก็คงมีนอกใจบ้างอยู่ดี ถ้าอย่างนั้น สู้อดทนกับการนอกใจสักครั้งก่อนแต่งงานยังดีกว่า ปัญหายุ่หลังจากนั้น”

อีกสามคนเข้าประชิดมิยูกิอย่างตั้งอกตั้งใจฟัง โคตะอยากรู้เหมือนกันว่าเธอจะพูดอะไรต่อ

“ว้าว ยอดเลย คูสิๆ พวกเขาเล่นสกีกับสโนว์บอร์ดในที่ที่สูดยอดแบบนั้นด้วย” โมโมมิกล่าวพลางชี้ไปนอกหน้าต่าง

อยากบอกเหลือเกินว่าอย่ามาชวนคุยในสถานการณ์นี้สิ แต่ครั้นจะเมินสกีไม่ได้ เขาเลยหันหน้าไปทางที่เธอชี้ “เอ๊ะ จริงด้วย”

“เอ๊ะ มองไปทางไหนนะ ไม่ใช่ตรงนั้น ตรงโน้นต่างหาก”

โคตะอยากร้องให้ สายสายตาลอกแล่ง คิดในใจว่าจะทางไหนก็ช่างเถอะน่า

“จังหวะนี้แหละที่ได้เวลากุมบังเหียน” มิยูกิเริ่มส่าย “ต้องบอกให้ชัดเจนว่า อดทนกับการนอกใจคราวนั้นได้ก็จริง แต่ไม่ได้แปลว่ายกโทษให้ ถ้ามีเรื่องไม่สบอารมณ์เมื่อไร ฉันอาจรี้อฟื้นเรื่องนั้นกลับมาพูดอีกครั้งก็ได้ เท่านี้เราก็กุมอำนาจความเป็นผู้นำหลังแต่งงานได้แล้ว ไม่ยอมให้อีกฝ่ายทำตามใจชอบหรอก”

“อย่างนี้เอง” เอริกะพูดเสียงดังด้วยความประทับใจ “เธอเป็นผู้หญิงน่ากลัวจังเลย”

“อยากหักหลังฉันเองนี่นา สาสมแล้ว”

“แล้วสามีที่อยู่ในโอวาทกรรยาก็ถือกำเนิดด้วยประการฉะนี้สินะ”

มิยูกิส่ายศีรษะเมื่อได้ยินที่ยูมิพูด

“สามีที่อยู่ในโอวาทหรือ เบาไป นี่คือจุดกำเนิดของทาสต่างหาก เขาต้องเป็นทาสฉันไปชั่วชีวิต”

เอริกะหัวเราะลั่น ยุมิชูสองมือขึ้นอย่างเอือมระอา จิฮารุเอาแต่พูด
รัวๆ ว่ายอดเยี่ยม

โคตะตัวซีด เป็นทาสไปชั่วชีวิต...

ซึกคิดจริงๆ ว่ามิยูกิรู้แล้วว่าเป็นเขา ถึงได้เจตนาพูดเรื่องแบบนี้ขึ้นมา
เธอต้องการสื่อว่าเข้าใจแล้วนะ ตั้งแต่พຼຽงนี้ไปคุณกลายเป็นทาสฉันแล้ว

“อ้อ แต่มันขึ้นอยู่กับว่าถึงขั้นไหนแล้วด้วยนะ” มิยูกิเอ่ย

“ถึงขั้นไหนแล้วยังไงหรือ” จิฮารุถาม

“ความสัมพันธ์กับกิกัง ถ้ายังไม่ได้มีเซ็กส์กัน ฉันยอมให้เขาไม่ต้อง
เป็นทาสก็ได้”

อย่างนั้นหรือหรือ เริ่มเห็นแสงสว่างรำไรแล้ว

มิยูกิแจ่มแจ้งต่อ

“แต่ยอมให้เฉพาะกรณีที่เขาสารภาพผิดด้วยตัวเองก่อนโดนฉัน
ซักไล่เลียงนะ ไม่อย่างนั้นก็ไม่ยกโทษให้ ยังไงเจ้าตัวก็ไม่ยอมโผล่หาง
อยู่แล้ว ฉันน่าจะเป็นฝ่ายรู้ตัวก่อนมากกว่า แต่ฉันจะให้เวลาผ่อนผัน ถ้า
สารภาพผิดด้วยตัวเองก่อนก็รอดตัวไป แต่ถ้าไม่ก็จบเห่ นี่ฉันว่าตัวเองใจดี
มากแล้วนะ”

เอ๊ะ หมายความว่ายังไงกันแน่...โคตะใช้ความคิดอย่างหนัก

หากมิยูกิพูดแบบนี้เพราะรู้แล้วว่าโคตะอยู่ที่นี้ แปลว่าเวลาผ่อนผัน
เริ่มต้นแล้วหรือเปล่า มีจำกัดเวลาถึงเมื่อใดกัน

พอลงจากกอนโดลา มีความเป็นไปได้สูงว่าจะเจอกันครั้งต่อไปใน
คืนพຼຽงนี้ เมื่อถึงเวลานั้นโคตะคงมีเซ็กส์กับโมโมเรียบร้อยแล้ว หรือต่อ
ให้ยังไม่มีอะไรกัน มิยูกิก็ไม่น่าจะยอมเสีย

สรุปว่าระยะเวลาผ่อนผันยาวถึงแค่ก่อนลงจากกอนโดลา มิยูกิแอบ
ปีปคั้นให้เขารีบสารภาพตั้งแต่ตอนนี้นั่นเอง

แต่คิดอีกที่...

เป็นไปได้เหมือนกันว่าไม่ใช่อย่างนั้น

โคตะคิดมากไปหมดทุกอย่าง มิยูกิอาจแค่บังเอิญพูดเรื่องนี้ขึ้นมา

โดยไม่รู้เรื่องรู้ราวเลยก็ได้

ใช่ ต้องเป็นอย่างนั้นแน่ เขาอยากเชื่อเช่นนั้น

“แล้วแฟนเธอเป็นยังไงล่ะ ถ้ารู้ว่าเธอสงสัย เขาจะขอโทษแต่โดยดีไหม หรือว่าจะดื้อแพ่งไปก่อน”

หลังครางอึม ไม่รู้สิน้ำ แล้วเอียงคอครุ่นคิดเงิบๆ ลักพัก มิยูกิพลันขึ้นไปยังทิศทางที่กอนโดลามุ่งหน้าไป

“นี่ ดูสิ ลานสกีแห่งนี้ก็เหมือนกัน เสพพาดสายเคเบิลของกอนโดลากับลิฟต์ติดป้ายเขียนบอกจำนวนชั่วโมงล่ะ ตรงนี้คือเสาดันที่เท่าไรของทั้งหมดสามสิบสามต้น เสาไม้ทั้งหมดสามสิบสามต้น ป้ายช่วยบอกให้รู้ว่าตอนนี้เรามาถึงเสาดันไหน”

เกิดช่วงเวลาเงียบงันนำพิศวงทันทีที่เธอพูดจบ

“เอะ ยังไงนะ เรื่องนั้นทำไมหรือ เกี่ยวกับประเด็นที่พูดเมื่อสักครู่นี้” มิยูกิเอ่ยข้อสงสัยที่สมควรถาม

“ถ้าคิดในทางกลับกัน ป้ายที่ว่าก็เหมือนนับถอยหลัง เหมือนบอกว่าใกล้ถึงจุดหมายปลายทางแล้ว รีบเตรียมตัวเข้านะ”

“เรื่องนั้นฉันรู้อยู่แล้ว ถึงได้ถามว่าหมายความว่ายังไง” มิยูกิเปล่งเสียงงุ่นง่าน

ท่าทางอีกสามคนจะไม่เข้าใจ ทว่าโคตะเข้าใจเจตนาของมิยูกิชัดเจน ไม่ต้องสงสัยอีกต่อไปแล้ว เธอกำลังเร่งเขาวว่า ยังไม่รับสารภาพอีก กอนโดลาจะถึงปลายทางแล้ว ถึงตอนนั้นก็สายเกินไปแล้วนะ

โคตะตัดสินใจแน่วแน่ เขาจะเผยความจริงและขอให้เธออภัย อีกสามคนคงล้อเลียนเขา แล้วเขาก็คงถูกโมโมมิคุแคลน ถึงกระนั้นก็ช่วยไม่ได้ พวกเขาเป็นคนอื่นตั้งแต่แรก แต่มิยูกิคือคนที่เขาต้องอยู่ด้วยกันไปชั่วชีวิต

โมโมมิเอ่ยว่านี่ๆ เพื่อชวนคุยอีก แต่ต้องเพิกเฉยสถานเดียวแล้ว โคตะยกมือจับแว่นตากันลม

4

“เขาอายุสามสิบสาม” มิยุกิเล่าต่อ

โคตะซุซึกะก็กำมือที่กำลังจะถอดแว่นตากันลมไว้ได้หวุดหวิด

“เท่าจำนวนเสาพาดสายเคเบิลของที่นี่เลย ส่วนฉันอายุยี่สิบเก้า อายุเท่าเขาตอนเราได้รู้จักกัน แต่ตอนนั้นเขาเป็นที่พึ่งพาได้มากกว่าฉันในตอนนี้อยะ ทำงานก็เก่ง นิสัยเป็นผู้ใหญ่ มีความเป็นมืออาชีพ เสาที่ยี่สิบเก้าในสามสิบสามต้นของเขาอยู่สูงกว่านี้มาก เทียบกันแล้วฉันว่าตัวเองในตอนนี้อยู่ใช้ได้ ไม่ค่อยมั่นใจหรอกว่า เมื่อถึงตอนอายุสามสิบสาม ฉันจะเป็นคนน่านับถือได้เท่าเขาในตอนนี้อยู่หรือเปล่า”

“เขาเป็นคนดีขนาดนั้นเลยหรือ” จิฮารุรำพึงด้วยความอิจฉา

อ้อ มิยุกิพยักหน้า เขามองไม่เห็นปากเธอ แต่เธอน่าจะกำลังยิ้ม

“เพราะฉะนั้น ถึงฉันจะพูดสมมติฐานหลายอย่างเกี่ยวกับการนอกใจ แต่เรื่องที่เขาจะสสารภาพผิดเมื่อความแตกฉาน เป็นไปไม่ได้หรอก เพราะเขาไม่น่านอกใจตั้งแต่ต้นแล้ว เขาไม่ใช่คนแบบนั้น”

ยุกิทอดอก “โอโห ที่เธอเกริ่นให้พวกเราฟังเสียยาวเหยียด เพื่ออวดแฟนในตอนท้ายหรือเนี่ย”

เอริกะเห็นด้วย หัวเราะก๊ากดังลั่น

มิยุกิหัวเราะร่วนบ้าง “ขอโทษนะ อาจเป็นนั่นก็ได้”

“ไม่ไหวเลยนะ” เสียงยุกิเจือรอยยิ้มเจื่อน

“เธอบอกแฟนเรื่องมาเที่ยวคราวนี้หรือเปล่า” จิฮารุถามมิยุกิ

“ไม่ได้บอกหรอก”

“ทำไมล่ะ”

“ก็เราสองคนสัญญากันแล้วว่า จะพยายามไม่ใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย จนกว่าจะจัดงานแต่งงานเสร็จเรียบร้อยนี่นา ฉันเลยอุบเจียบเรื่องซื้อชุดเล่นสโนว์บอร์ดตัวนี้ด้วย” เธอดึงแขนเสื้อสีแดง

“งั้นหรอกหรือ”

“วันนี้เขาไปทำงานต่างจังหวัด หนาวแบบนี้ยังต้องไปคารุชิซาวะอีก ออกไปทำงานตั้งแต่เช้าตรู่แท้ๆ แต่ฉันยังไม่ลุกจากเตียงเลย รู้สึกผิดกับเขาจริงๆ เมื่อก็พอเห็นชุดตัวเอง ฉันเลยหดหู่นิดหน่อยว่า ฉันมัวทำอะไรอยู่นะ ผู้ชายที่จะมาเป็นหัวหน้าครอบครัวตั้งใจทำงานอยู่แท้ๆ ฉันไม่ควรจะรีนที่ได้ใส่ชุดก็พาตัวใหม่หรอก”

จิซารุร้องอ้อเหมือนนึกขึ้นได้ “หมายถึงที่เมื่อกี้ฉันตกว่าจู่ๆ เธอก็ซึมนะหรือ”

“ใช่ ฉันเห็นภาพตัวเองในชุดนี้เข้านะ”

“เอ๊ะ เห็นได้ยังไง”

มิยูกิพิมพ์ว่าแว่นตากันลม แล้วขยายความว่าภาพมันสะท้อนอยู่บนนั้น

โคตะถึงบางอ้อว่าตอนนั้นเอง เขารู้สึกเหมือนมิยูกิเขม่นมองหน้าเขา แต่ไม่ใช่อย่างที่คิด เธอมองภาพตัวเองสะท้อนบนแว่นตากันลมเลนส์กระจกของเขาต่างหาก

ทั่วทั้งร่างหายเกร็ง ความโล่งอกอันล้ำลึกเข้าโอบล้อม ทุกอย่างเพราะเขาวัดไปเอง มิยูกิไม่ได้สังเกตเห็นอะไรทั้งนั้น

ขณะเดียวกันความรู้สึกผิดแสนสาหัสก็พุ่งเข้าจู่โจม ละอายใจที่ทรยศคนรัก ทั้งที่เธอเชื่อใจเขาถึงเพียงนี้

โคตะตัดสินใจว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้าย ในเมื่อสถานการณ์พาไป เขามีทางเลือกคือสานต่อการทำงานนี้ เป็นคนรักของโมโมมิเฉพาเค็นนี้ ก็พอ อาจมีเซ็กส์กับเธอ แต่แค่เค็นนี้เท่านั้น พอกลับโตเกียวค่อยหาจังหวะบอกเลิกโมโมมิ อาจไม่ราบรื่นอย่างที่หวัง แต่เขาต้องหาทางเลิกกับเธอให้ได้

โมโมมิจ้มเข้าโคตะ “นี่ เหม่ออะไรอยู่นะ”

เขาส่ายหน้าเสียวๆ มาถึงขั้นนี้ก็ไม่อยากเปล่งเสียงส่อสี่สุมห้า ถึงโมโมมิจะคิดว่าผิดปกติ แต่เขาอยากคงสถานการณ์นี้ไว้จนกว่าจะลงจากกอนโดลา

“ฉันอยากเช็ดเลนส์แว่นตากันลม มีอะไรที่ใช้ได้บ้างหรือเปล่า ฉันลืมเอาทิชชูมา”

โคตะล้วงหาในกระเป๋าทางเกงโดยไม่ปริปาก เขาเอาผ้าสำหรับเช็ดแว่นตากันลมมาด้วย จึงยื่นมันให้อีกฝ่าย

“พกของแบบนี้มาด้วยหรือ สมแล้วที่เป็นคุณ” เธอรับไปด้วย น้ำเสียงเรงรำ ใช้ผ้าถูเลนส์จากด้านนอกโดยยังสวมแว่นตากันลมอยู่

“อ๊ะ จริงสิ” มิยูกิมีความเคลื่อนไหวครั้งใหม่ เธอหยิบสมาร์ทโฟนจากกระเป๋าเสื้อ โคตะสังหรณ์ใจไม่ดี

“เกิดอะไรขึ้น” จิฮารุถาม “จะโทร.หาที่ทำงานหรือ”

“เปล่า ลืมถามไปเลยว่าพรุ่งนี้เขาจะกลับกี่โมง ฉันต้องกลับก่อนหน้านั้น เพราะต้องเอาข้าวของพวกนี้ไปซ่อนด้วย” เธอเริ่มกดสมาร์ทโฟน

โคตะเสียส้นหลังวาบ สมาร์ทโฟนของเขาใส่อยู่ในกระเป๋าทางเกง ยังเปิดเครื่องไว้ ไม่ได้ปิดเสียงด้วย แล้วเสียงดนตรีเร่ยกเข้าต้นเป็นเพลงประกอบภาพยนตร์ ‘สตาร์ วอร์ส’ อึก ขึ้นโทรศัพท์ดังในเวลาแบบนี้ ความต้องตกเป็นแน่

เขากุมสมาร์ทโฟนจากด้านบนกระเป๋าทางเกง โดยไม่ได้ถอดถุงมือ ได้แต่ภาวนาขออย่าให้เสียงเล็ดลอดออกมาเลย

ทว่า...

“อ่า โทร.ไม่ติด เหมือนทางนั้นจะอยู่นอกเขตสัญญาณ” มิยูกิถอนหายใจ เก็บสมาร์ทโฟนใส่กระเป๋าทางเกง “เขาบ่นอยู่บ่อยๆ ว่า พอซื้อสมาร์ทโฟนใหม่แล้ว สัญญาณดันแย่กว่าเดิมเสียอีก”

โคตะโล่งใจ จริงอยู่ว่าเขาเคยบ่นว่าสัญญาณแย่ แต่มีเฉพาะวันนี้ที่เขาจำต้องขอขอบคุณข้อบกพร่องนั้น

“อ๊ะ ใกล้เคียงแล้วละ” เมื่อมองภาพข้างหน้าผ่านกระจกคอนโดลา มิยูกิเริ่มสวมถุงมือที่ถอดอยู่ “เอาละ ก่อนอื่นเราเล่นสโนว์บอร์ดกันสักรอบ แล้วค่อยไปกินทันตันเมงกันนะอะ”

เอริกะฟันหัวเราะ

“เธอเนี่ย ยังไงสโนว์บอร์ดก็เป็นเรื่องรองสินะ”

“ไชนะสิ ผิดด้วยหรือ อีกอย่าง ในไกด์บุ๊กบอกว่า ถ้าไปปอน้ำพุร้อน
ซาโตซาวะก็ต้องกินทันทีทันเมงใส่ผักโนซาวานะ เขาบอกว่าอร่อย”

โมโมมิยกปลายรองเท้าสะกิดรองเท้าบูตของโคตะ คงอยากบอกว่า
คนพวกนี้จะไปกินทันทีทันเมงเหมือนพวกเราเลยเนอะ เขาผวกศีรษะน้อยๆ
พลางคิดในใจว่าอีหอบนี้พวกตนก็ไปร้านนั้นไม่ได้แล้ว ขึ้นเผอิญเจอกัน
ต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่ เขาต้องหาข้ออ้างเพื่อให้โมโมมิล้มเลิกความตั้งใจ
จะกินทันทีทันเมงให้ได้ก่อนมือเที่ยง

กอนโดลามมาถึงจุดหมายโดยสวัสดิภาพ มันลดความเร็วและ
เคลื่อนเข้าใกล้จุดสำหรับลงจากกอนโดลา

โมโมมิสายศีรษะ

“ไม่ไหว ต้องเช็ดจากข้างในจริงๆ ด้วย ไว้เดี๋ยวลงจากกอนโดลา
ช่วยรอเดี๋ยวนะ ฉันจะไปเข้าห้องน้ำด้วย”

เขาพยักหน้าแทนคำตอบว่าได้สิ จะไปห้องน้ำหรือที่ไหนก็ไปเลย
ตอนนี้อะยากอยู่ห่างๆ พวกมิยูกิให้เร็วขึ้นอีกสักวินาทีก็ยังดี

ประตูกอนโดลาเปิดออก มิยูกิลงเป็นคนแรก ตามด้วยจิซารุ ยูมิ
และเอริกะ โคตะลงตามมา กลุ่มสี่คนยังอยู่แถวนั้นเพื่อเอาปลอกหุ้ม
สโนว์บอร์ดคืนไว้ในบริเวณที่กำหนด

มิยูกิเบนสายตาไปข้างหลังโคตะ วินาทีต่อมาก็ร้องอุทานอ้าว คำพูด
ที่เธอเปล่งในทันใดนั้นเล่นเอาเขาไม่อยากจะเชื่อหู

เธอร้องว่า โมโมมิ!

โคตะหันไปด้านหลัง โมโมมิกำลังถอดแว่นตากันลม มองมิยูกิอย่าง
เคลือบแคลง

“นี่ฉันเองไง” มิยูกิถอดแว่นตากันลมกับหน้ากากปิดหน้า “มิ-ยู-กิ
เราเรียน ม.ปลายที่เดียวกัน”

ใบหน้างวงยของโมโมมิสดใสขึ้นทันตา เธออย่างทำออกไปพร้อมกับ
กำบ่วงอ้อ ทั้งคู่กุมมือกันทั้งสองข้าง

“มิยุกิ ว้าย ฉันไม่ทันสังเกตเลย สบายดีไหม ตอนนี้อยู่แถวไหนหรือ”

“เอปิสุในโตเกียว ไมโมมิล่ะ”

“ฉันก็อยู่โตเกียว แถวอีดาบาสึ เอ่ ไม่จริงใช่ไหม ลมอะไรหอบมา ไม่อยากเชื่อเลย”

ทั้งสองกระโดดเต็งเตี๋ย ทักทายกันว่าไม่ได้เจอกันนานเลยเนอะ คิดถึงจัง โคตะมองภาพนั้น สมองชาวโพลน ปฏิเสธที่จะรับรู้ที่เกิดอะไรขึ้น พวกเธอต่างคนต่างหยิบสมาร์ทโฟนออกมา คงตั้งใจจะแลกเปลี่ยนข้อมูลติดต่อกัน คนใดคนหนึ่งพูดว่าคราวหน้าเราค่อยนัดคุยกันสบายๆ เนอะ เขาไม่รับรู้แล้วว่าคนไหนพูด

เกิดอาการคลื่นเหียนรุนแรง สติแทบหลุดลอยได้ทุกเมื่อ เขาหันมอง นอกหน้าต่างในสถานการณ์แบบนี้โดยไม่มีสาเหตุ

มิยุกิกับไมโมมียังคุยกันต่อ ไมโมมิบอกว่าอยากเห็นรูปถ่ายคู่นั้นของเธอ

ได้สิ มิยุกิตอบ เริ่มกดสมาร์ทโฟน

เสียงใครไม่รู้ดังเข้ามาในหัวเขาว่า รีบคุกกี้กัมหัวขอมมาเดี๋ยวนี้เลย

กว่าจะรู้ว่าเป็นเสียงตัวเอง มิยุกิก็หันหน้าจอสมาาร์ทโฟนไปทางไมโมมิแล้ว

ลิปต์

ควอด⁹ รอบที่ 1

วินาทีที่รองเท้าบูตย่ำก้าวแรกบนผืนหิมะ พลังงานพุ่งพล่านในตัว เนินสกีกว้างใหญ่ไพศาลทอดประกายขาว มีฉากหลังเป็นท้องฟ้าสีคราม เหล่านักสกีกับนักสโนว์บอร์ดดูคึกคัก อากาศหนาวเย็นที่สุดเข้าร่างกาย ก็ชวนให้กระปรี้กระเปร่า

“โอ้ สุดยอดเลยนี่นา” ฮิตะ เอสีเกะอุทานพร้อมกับขว้างสโนว์บอร์ด ที่หอบมาไปข้างหน้า สโนว์บอร์ดที่ซื้อใหม่เพื่อวันนี้ลงสู่พื้นอย่างสวยงาม และเล่นฉิวไป

“หิมะฟูดีนะนี่” สึกิมุระ ฮารุกิผู้มีอายุน้อยกว่าฮิตะหนึ่งปีย่าหิมะ เพลิดเพลินกับเสียงสวบสวบ

“เมื่อวานคงตกหนัก หิมะแถวที่ประจำของพวกเราน่าจะเต็มไปด้วย พาวเดอร์สโนว์” มิซึกิ นาโอยะ เจ้าของร่างสูงยื้มกริมขณะมองไปทั่วเนินสกี

“ผมก็คิดอย่างนั้นครับ เพราะงั้นเราน่าจะขึ้นควอดกันก่อน แล้วต่อกด้วยแพร์ลิปต์¹⁰ จะได้ขึ้นไปสูงๆ กันเลยดีไหมครับ” สึกิมุระเสนอ

⁹ ลิปต์สกินด์สไคคน

¹⁰ ลิปต์คู่

ที่ผู้ชายเอยเห็นด้วย ความคิดเห็นเป็นเอกฉันท์

“ตกลงแบบนั้นนะ” ฮิตะหันไปข้างหลัง คิโมโตะ อากิโนะตามมา
ล่าช้าเล็กน้อย

“อ้อ เอาสิ มาโอะจังน่าจะยังไม่ถึงด้วย”

ฮิตะเริ่มใส่ไบน์ดิงอย่างฮึกเหิม แผ่นสโนว์บอร์ดใหม่เอี่ยมต้องเป็น
ประกายแวววาว แทบเห็นใบหน้าตัวเองสวมแว่นตากันลมสะท้อนอยู่บนนั้น
ทั้งสี่คนมีประสบการณ์การเล่นสโนว์บอร์ดมายาวนานพอสมควร
คุ้นเคยกับสเกดดิ้ง¹¹ กันแล้ว พวกเขาเล่นสโนว์บอร์ดทำเดี่ยวแข่งหน้าพวก
นักสโนว์บอร์ดมือใหม่ไปอย่างรวดเร็ว เพื่อจะไปให้ถึงจุดขึ้นควอดลิฟต์ตรง
เนินสกีกลาง

วันนี้วันหยุด แต่โชคไม่ดีที่คนไม่แน่น ต่อคิวประเดี๋ยวเดียวก็ได้อัปลิฟต์
แล้ว ทั้งสี่นั่งเรียงหน้ากระดานบนควอดลิฟต์ ลำดับเรียงจากซ้ายคือฮิตะ
สึกิโมะระ มิซึกิ และอากิโนะ คนวางเท้าแบบกูฟี¹² มีแค่อากิโนะคนเดียว

“อากาศดีจัง” ฮิตะแหงนมองฟ้าคราม

“คอนดิชันเยี่ยมยอดจริงๆ แหะละ เพราะฉันทำความดีเป็นประจำ
แท้ๆ เลย”

เมื่อได้ยินที่มิซึกิพูด อีกสามคนหัวตึงขึ้นพร้อมกันว่า “ทำความดี
ตรงไหนไม่ทราบ”

“ถ้าสภาพอากาศวันนี้เป็นผลจากพฤติกรรมของมิซึกิละก็ ฝนต้อง
ตกหาใหญ่แล้ว” ฮิตะเหน็บเป็นคนแรก

“แบบนั้นยังดีนะครับ ผมว่าน่าจะแบบมีพาวเดอร์สโนว์เต็มไปหมด
แต่ดันมีลมกระโชกจนต้องหยุดทำการ แล้วต้องถอยกลับ ทั้งที่ความบันเทิง
รออยู่ตรงหน้า”

อากิโนะหัวเราะที่สึกิโมะระพูด “ว้าย เป็นงั้นจริงก็แย่ที่สุดเลย”

¹¹ เทคนิคขั้นพื้นฐานของการเล่นสโนว์บอร์ด เป็นการใส่ไบน์ดิงเฉพาะขาหน้า ส่วนขาหลังถีบพื้นหิมะ
เพื่อให้กระดานสโนว์บอร์ดลื่นไถลไปข้างหน้า

¹² กูฟี (Goofy) การวางเท้าขวาไว้ข้างหน้า เท้าซ้ายไว้ข้างหลัง ตรงข้ามกับเรกูลาร์ (Regular) ที่วางเท้า
ซ้ายไว้ข้างหน้า เท้าขวาไว้ข้างหลัง

“พูดอะไรนะ ลืมเรื่องบ่อน้ำพุร้อนซาโตซาวะแล้วหรือไง เพราะฉันทำงานล่วงเวลาถึงดึกตื่นเพื่อมาเล่นสโนว์บอร์ด เทพเจ้าแห่งหิมะเลยซาบซึ่งประทับใจจนคลับตาให้เกิดวิมานพาวเดอร์สโนว์ชั้นสุดในวันจริงไฉไล” มิซึกิแย้ง

“เดี๋ยวก่อนนะ ฉันต่างหากที่มีความดีความชอบเรื่องนั้น” ฮิดะกล่าว “เพราะฉันเป็นคนกำหนดวัน”

“จริงอยู่ว่าคนกำหนดวันคือคุณฮิดะ แต่คนเลือกสถานที่คือผมนะครับ” สึกิมุระเอ่ย “ถ้าสภาพอากาศวันนั้นไม่แน่นอน แล้วเลือกลานสกีผิด คอนดิชันก็จะต่างจากตอนนั้นคนละเรื่อง ผมว่าเนินสกีที่คุณฮิดะเสนอแทบหวังให้มีหิมะตกใหม่ไม่ได้เลยครับ ถ้าลิมที่ผมยื่นกรานว่าต้องเป็นบ่อน้ำพุร้อนซาโตซาวะเท่านั้นก็แน่นอนสิ”

“ไม่หรอก วันนั้นไปลานสกีแห่งไหนก็สุดยอดทั้งนั้นแหละ” ฮิดะบอก

“ใช่ๆ เพราะเป็นวันที่การทำมาค้าขายของฉันได้รับการยอมรับไฉไล” มิซึกิพูด

ทุกคนปฏิเสธเป็นเสียงเดียวกันว่า บอกแล้วไงว่าเรื่องนั้นนะไม่มีทางแน่นอน มิซึกิที่โดนว่าอย่างนั้นก็หาได้เคืองโกรธ ความที่แกล้งทำตัวเป็นเด็กซุกซนตลอดเวลา เขาพอใจที่ทุกคนขัดด้วยซ้ำ

สนุกจังแฮะ ฮิดะสนใจอยาก ได้มาเล่นสโนว์บอร์ดสุดโปรดกับเพื่อนพ้องที่รู้ใจ เรียกได้ว่าเป็นช่วงเวลาแห่งความสุขสิ้นโดยแท้

ฮิดะทำงานที่โรงแรมในโตเกียว สึกิมุระ มิซึกิ อาากิโนะ และสึจิยะมาโอะซึ่งจะตามมาทีหลังคือเพื่อนร่วมงานของเขา เพียงแต่โรงแรมแบ่งออกมาเป็นหลายแผนก เช่น แผนกที่พัก แผนกอาหารและเครื่องดื่ม แผนกจัดเลี้ยง พวกเขาจึงไม่ได้ทำงานในส่วนงานเดียวกัน ส่วนงานในปัจจุบันของฮิดะคือแผนกอาหารและเครื่องดื่ม เขาเป็นเจ้าหน้าที่ให้บริการลูกค้าในร้านอาหารญี่ปุ่น

“ว่าแต่ยายเบ๊อะที่นอนตื่นสายจะมาถึงกี่โมงนะ” มิซึกิถาม

“เห็นส่งอีเมลมาบอกว่าขึ้นรถไฟชิงกันเซ็นรอบหลังพวกเราประมาณ

สามสิบนาที” อากิโนะตอบ

“แปลว่าจะมาสายประมาณสามสิบนาทีสินะ แล้วคนอย่างยายนั่น ก็คงใช้เวลาเปลี่ยนเสื้อผ้านานกว่าชาวบ้านชาวช่องด้วย”

“คงอย่างนั้น เพราะเป็นยายเบ๊อะ” สึกิมุระตอบเห็นพ้องด้วย น้ำเสียงจริงจัง

“ฉันว่ายายนั้นควรซื้อ สึจิชะ อาโฮะ¹³ มากกว่าสึจิชะ มาโฮะ” ฮิเดะ ผสมโรง “จะซื้อตัวขึ้นลิฟต์ถูกหรือเปลาก็ไม่รู้ ก่อนหน้านี้ยายนั้นเคยซื้อตัวแปลกๆ เพราะราคาถูกดี”

“อ้อ ฉันจำได้” มิซึกิตบรารวกันตก “ยายนั้นซื้อผิดเป็นตัวรอบเช้า มาถึงนิสสกีตอนสิบโมงครึ่ง แต่ซื้อตัวรอบเช้าเข้าไปได้ยังไงหว่า กะจะเล่น สโนว์บอร์ดแค่ชั่วโมงกว่าแล้วกลับเลยหรือไง”

ทุกคนหัวเราะลั่น

“มาโฮะจึงเคยบอกว่า ตัวเองมักหลงกลผลประโยชน์ที่มองเห็นอยู่ตรงหน้า สาเหตุที่ขอตำแหน่งพรอนต์ก็เพราะมันดูน่าสนุกดีในสายตาคนนอก”

“อ้อ เรื่องนั้นผมก็เคยได้ยิน” สึกิมุระซึ่งทำงานแผนกที่พักรเหมือน มาโฮะกล่าว “แล้ววูๆ ก็ถูกมอบหมายให้ทำงานเป็นแม่บ้าน งานหนักผิดกับภาพที่คิดไว้เลยผิดหวัง เจ้าตัวเคยเล่าว่าอย่างนั้น”

ใช่ๆ อากิโนะพยักหน้า

“แถมเคยเล่นเล่ดด้วยนะ ฉันเคยได้ฟังจากคนรู้จักในแผนกที่พัก พอเห็นมีหญิงสาวกับลูกค้าสูงวัยมาเช็กอินด้วยกัน ยายนั่นทักทายว่า มาท่องเที่ยวกับลูกสาวคงสนุกนะคะ แต่ปรากฏว่าเป็นคู่รักที่อายุห่างกัน เล่นเอาพนักงานพรอนต์อึดอัดเหลือเกินหมดทั้งบาง”

เมื่อได้ข้อมูลใหม่จากมิซึกิ ฮิเดะเอ่ยว่า “เป็นชะมัด หมดหนทางเยียวยาแล้ว”

“แต่จุดนั้นก็เป็นเสน่ห์ของมาโฮะจังนะ” อากิโนะพูดปกป้อง

¹³ อาโฮะ แปลว่า ใจ ใจเฝ้า บ้องตัน

“เสน่ห์แน่วรื้อ” มิซึกิใช้โทนเสียงสูงปรี๊ด “ยายนั้นรูปร่างหน้าตาจ๋าๆ ฉะนั้นสมื่อน่าจะมีรอยหยักบ้าง เดี่ยวคนก็นึกว่าพนักงานโรงแรมนี้มีแต่พวกบ้องตื้นหรอก”

“รูปร่างหน้าตาจ๋าๆ หรือ ฉันท่าน่ารักดีออก”

พอได้ฟังที่อาากิเนะบอก ฮิเดะเอียงคอครุ่นคิด “เอ ฉันท่านเป็นอะไรที่อธิบายด้วยคำพูดไม่ได้เสียวละ”

อ่าๆ! สึกิมุระหัวเราะ “อธิบายเป็นคำพูดไม่ได้ สำนวนนั้นเหมาะเลย”

“ทุกคนใจร้ายจัง อย่าพูดให้มาโตะจังได้ยินล่ะ”

“ไม่นะ ฉันท่านพูดให้ได้ยินอาจจะดีกว่าก็ได้ แล้วคิโมโตะก็หัดสอนรายนั่นแต่งหน้าบ้างสิ เพราะเธอแต่งหน้าเก่งเป็นบ้าเลย”

“เอ๊ะ ทำไมล่ะ มิซึกิคงเคยเห็นหน้าสดฉันท่านหรือ”

“ไม่เคยเห็นหรอก จินตนาการเอาล่ะ ฉันทประทับใจทุกทีว่าเธอปกปิดได้เนียนมาก”

“เสียมารยาท ไม่ใช่ปกปิด แต่น่าสนใจจุดเด่นต่างหาก”

“โอ้โฮ รู้จักใช้คำพูดนะ” สึกิมุระชื่นชม

“สิจิยะนี่ทำตรงข้ามเลย น่าสนใจจุดด้อยแทนที่จะเป็นจุดเด่นหน้าก็จืดอยู่แล้ว ยังจะทำหน้าเซ่อซ้ำอีก” มิซึกิพูดจาถูกหนักกว่าเดิม

“จริงสิ จากที่มาโตะจังเล่า วันก่อนเจ้าตัวถูกผู้จัดการดูว่า เวลาฟังคนอื่นพูด อย่างปากปากหวนสิ หน้าตาดูเบื่อเลอหมด” ชายสามคนยกสนับรอร์ดที่ติดอยู่กับเท้าขึ้นลงอย่างชอบใจ

“ตอนนี้ต้องจามอยู่แน่ๆ” สึกิมุระเอ่ย

แฟร์ลิลด์ รอบที่ 1

ขณะที่ร้ายสิจิยะ มาโตะ ควอดลิลด์ก็มาถึงที่หมาย แต่เป้าหมายของทั้งสองอยู่สูงขึ้นไปอีก พวกเขาสเกตติงไปถึงจุดขึ้นลิฟต์จุดต่อไป ตรงนั้น

เป็นแพร์ลิปต์ ลุงเจ้าหน้าที่พูดทักทายว่าอรุณสวัสดิ์ครับ

อาากินะกับสึกิมีระยะขึ้นลิฟต์ก่อน ฮิดะกับมิซูกิขึ้นตาม

“ว้าว คอนดิชันดีจริงด้วยแฮะ แบบนี้น่าจะคาดหวังกับที่ประจำได้
เยอะอยู่” มิซูกิกล่าวหลังมองหมู่ไม้ที่มีหิมะปุยละเอียดเกาะตามกิ่ง

“ปัญหาคือไม่รู้ว่โลคัลจะทำละเทะแคไหนแล้ว เพราะพวกนั้นคง
ขึ้นเขาตั้งแต่เช้า”

โลคัลหมายถึงนักสกีกับนักสโนว์บอร์ดในท้องถิ่น

“ละเทะบ้างก็ช่วยไม่ได้หรอก อย่างน้อยยังเหลือพาวเดอร์สโนว์ให้
เล่นก็ลั๊กก็แล้ว”

“จริงของนาย”

ฮิดะมองลิฟต์ตัวหน้า อาากินะแกลงขาอยู่ข้างสึกิมีระยะ ไม่รู้คุยอะไรกันอยู่
ฮิดะเอ่ยเบาๆ เปิดประเด็น

“ว่าแต่เมื่อไหร่ก็ได้ยินเรื่องหน้าสดของคิโมโตะแล้วสงสัย เรื่องที่
มิซูกิกับคิโมโตะคบกันยังปิดเป็นความลับกับทุกคนหรือ” มิซูกียกไหล่

“จะว่าปิดเป็นความลับหรือไงดี แต่ยังไม่ได้กระตือรือร้นจะปาว
ประกาศ ยายนั่นหวังว่าขึ้นรู้ถึงหูหัวหน้า ใครคนใดคนหนึ่งน่าจะโดนจับ
ย้ายแผนก แต่ฉันไม่ได้มีปัญหากับเรื่องนั้นหรอกนะ”

มิซูกิกับอาากินะสังกัดแผนกจัดเลี้ยง อยู่ฝ่ายจัดพิธีแต่งงานด้วยกันทั้งคู่

“แล้วคิโมโตะรู้หรือเปล่าว่า ฉันรู้ว่าพวกนายสองคนคบกันอยู่”

“น่าจะไม่รู้ อย่างน้อยฉันก็ไม่ได้เล่าให้ฟัง”

“เหอห จันฉันควรทำเป็นไม่รู้เรื่องสินะ”

มิซูกิเล่าให้ฟังเมื่อราวสองเดือนก่อนว่า เขาจีบอาากินะหลังดื่มกับ
พวกเพื่อนที่ทำงาน แล้วทั้งคู่ก็ไปโรงแรมมานวดด้วยกัน หลังจากนั้นก็
พัฒนาความสัมพันธ์จนคบกันอย่างเป็นทางการ แต่ฮิดะอดจนไม่ได้ที่
ไม่มีข่าวลือเรื่องสองคนคบกันลอมมาถึงแผนกอาหารและเครื่องดื่มเลย

“แล้วนายจะเอาไงต่อ” ฮิดะถาม

“หมายถึงอะไร”

“อนาคตหลังจากนี้นะสิ ไม่คุยกันเรื่องแต่งงานบ้างหรือ”

“ตอนนี้ยังไม่ได้คุยนะ ต่อให้ปากฉีก ฉันก็ไม่พูดก่อนหรอก”

กะแล้วเซียว อิตะไม่แปลกใจ มิซูกิเป็นเพลย์บอยผู้โด่งดังในบริษัท เขาชอบจับปาร์ตี้จับคู่อยู่เนืองๆ แอ้มสาวมาากหน้าหลายตาแล้ว

“แต่คิดโมโตะน่าจะอยากแต่งงานหรือเปล่า”

อืม...มิซูกิคราง

“ก็มีโอกาสเป็นอย่างนั้นสูง แต่ฉันมองว่ายังไม่ถึงขั้นต้องพิจารณาด้วยความระมัดระวัง ยิ่งฉันทำงานอยู่ฝ่ายจัดพิธีแต่งงานด้วยแล้ว ก็ยิ่งรู้สึกว่าเราไม่ควรด่วนตัดสินใจ”

“มิซูกิ นายคงไม่ได้กำลังคิดว่า ถ้าตัวเองทำเรื่องแย่ๆ จงใจให้รู้ถึงหูกิโมโตะ แล้วทำให้เธอหมดรักนายไปเองได้ก็ลึกลับหรอกระ”

พอได้ยินที่อิตะจี มิซูกิหัวเราะลั่น ฮ่าๆๆๆ “ก็คิดนิดหน่อย”

“ว่าแล้วเซียว นายนี้มันแยจริงๆ”

“บอกแล้วไงว่าคิดแค่นิดเดียว ฉันเพิ่งคบกับยายนั้นแค่สองเดือน ยังไม่เบื่อหรอ”

“เบื่อเมื่อไรก็เลิกหรือ โหดร้ายชะมัด”

“ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงมันก็แบบนั้นไม่ใช่หรอ” มิซูกิไม่มีท่าทีสะทกสะท้านแต่อย่างใด หลังลงจากแฟร์ลิลด์ อาภินะเดินมาหา

“มาโฮะจังติดต่อมาแล้ว บอกว่ามาถึงเมื่อไหร่ ตอนนี้กำลังซื้อตั๋วขึ้นลิลด์”

“เร็วกว่าที่คิดซะะ เป็นยายเปือกแก๊” มิซูกิเอ่ย “หวังว่าคงซื้อถูกประเภทเป็นตั้ววันนี้”

“เรื่องนั้นไม่มีปัญหา เห็นบอกที่แรกก็ลังเลว่าซื้อตั้วรอบปายดีไหม แต่สุดท้ายซื้อตั้ววันนี้”

“ลังเลทำไม นี่เพิ่งสิบโมงกว่าเอง” อิตะทำเสียงเหนื่อยใจ “ไม่หลาบจำบ้างเลย”

“ฉันบอกให้มาโฮะจังไปรอตรงจุดขึ้นควอดที่เนินสก็กลางแล้ว”

จุดเดียวกับที่พวกฮิตะขึ้นลิฟต์มาเมื่อครู

“ดีละ งั้นเราลี้มรสชาติของพวกเดอร์สโนว์กันให้หน้าใจ แล้วค่อยไป
ดูนายายนั่นกันดีกว่า”

เมื่อมิซึกิชักชวน พวกฮิตะส่งเสียงเห็นด้วย

ควอด รอบที่ 2

ทางลาดที่หมายตามีร่องรอยการเล่นสกีกับสโนว์บอร์ดยาวเป็นทาง
มากมายดั่งคาด แต่ก็ยังผลิตเพลินกับพวกเดอร์สโนว์ได้พอประมาณ พวก
ฮิตะพึงพอใจ หลังจากนั้น ไกลลงไปตามผืนหิมะที่รถเกะเกี้ยวอัดไว้

มิซึกินำหน้าคนอื่น หยุดสโนว์บอร์ดระหว่างทางไปเนินสกีกลาง
ฮิตะตามมาขึ้นข้างกัน

“คนนั้นละมัง” มิซึกิชี้ไปข้างล่าง

นักสโนว์บอร์ดหญิงสวมชุดกีฬาสีเหลืองยืนอยู่ข้างจุดขึ้นควอด

“อ้อ จริงด้วย ไม่ผิดตัวแน่”

สกีมูระกับอาากิเนตามาถึง อีกสองคนจึงบอกเรื่องนั้นให้รู้ อาากิเน
โบกมือ ทว่าสกีจะ มาโอะไม่มีที่ท่าจะสังเกตเห็น เธอมองไปคนละทิศละทาง

“เป็นยายเชื่อจริงด้วย พวกเราจะโผล่มาจากทางนั้นได้ไงเล่า” มิซึกิ
เริ่มไถสโนว์บอร์ดด้วยรอยยิ้ม พวกฮิตะตามเขาไป

เมื่อเข้าไปใกล้พลางโบกไม้โบกมือให้ มาโอะก็สังเกตเห็นในที่สุด
เธอเริ่มกระโดดเหิงๆ ตบไม้ตบมือ

“ค่อยยังชั่ว กังวลอยู่พอดีว่าถ้าหากันไม่เจอจะทำไมดี”

“ไม่มีทางเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ไทศัพทมีมือถือก็มี” ฮิตะกล่าว

“เธออยากตื่นสายเองทำไมละ” มิซึกิตำหนัขณะถอดไบน้ดิงจาก
เท้าข้างหนึ่ง

“เปล่านะคะ ฉันตั้งนาฬิกาปลุกแล้ว แต่มันไม่ดัง ไม่รู้ว่าโดนปิด

ตั้งแต่เมื่อไร...”

“นอกจากตัวเองแล้วจะมีใครไปปิดมันอีกเล่า” ลีกีมูระเอ่ยแล้วหัวเราะ “เลิกแก้ตัวน้ำขุ่นๆ แล้วรีบใส่ไบน์ดิ้งเถอะน่า อย่าให้พวกหุ่นผีต้องรอ”

“ฮะ จริงด้วย ขอโทษนะคะ อ้าว ฉันเอาสโนว์บอร์ดไปไว้ไหนแล้ว... ฮะ นึกออกแล้ว” มาโฮะวิ่งไปยังจุดจำหน่ายตัวขึ้นลิฟต์ ทุกคนพากันผละ

“แล้วทำไมไม่รู้จักเอามาด้วย” มิซูกิโอดครวญ

“ฮึ้ย ฉันช่วยแก้ตัวให้ไม่ไหวแล้วเนี่ย” อากินะสายตีสระด้วยรอยยิ้มเช่นกัน

หลังจากรอให้มาโฮะกลับมาสวมเท้าข้างหนึ่งติดกับแผ่นสโนว์บอร์ดทั้งห้าก็ไปขึ้นควอดกัน เนื่องจากลิฟต์นั่งได้ตัวละสี่คน พวกเขาจึงแบ่งเป็นสองกลุ่ม ฮิเดะนั่งกับอากินะและมาโฮะ

“สิจิยะ เมื่อไหร่เธอจามบ้างหรือเปล่า” พอลขึ้นลิฟต์ได้ไม่นาน ฮิเดะเอ่ยถาม

“จาม? เอ๊ะ ทำไมหรือคะ ช่วงนี้หวัดระบาดหรือ”

ฮิเดะกับอากินะระเบิดหัวเราะ มาโฮะงุนงง

“ไม่ใช่อย่างนั้น ทุกคนพูดเรื่องนั้นเรื่องนี้ถึงสิจิยะอยู่นะสิ”

“เอ๋ จันหรือคะ น่าอายยังงี้ไม่รู้”

“ถ้าให้ฉันพูด มันคือการนินทามากกว่าพูดถึงนะ ทุกคนใจร้ายจัง”

“ฉันไม่ได้พูดจาโหดร้ายขนาดนั้นสักหน่อย”

“เอ๋ ฮิเดะคุงก็พูดนั้นพูดนี้เพราะบรรยายกาศพาไปเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

“เปล่านะ มิซูกิต่างหากที่พูดจาโหดร้าย บอกด้วยว่าสิจิยะรูปร่างหน้าตาจั้นๆ ฉะนั้นสมองน่าจะมีรอยหยักบ้าง”

“จันหรือคะ คุณมิซูกิใจร้ายจังเลย”

อากินะนั่งอยู่ตรงกลางระหว่างทั้งคู่ เอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “ไม่แฉ่หรอก” แล้วเอียงคอค้อนคิด

ฮิเดะถามว่าหมายถึงอะไร

“มิซึกิคุงชอบว่าสาวที่ตัวเองชอบต่อหน้าทุกคนนะสิ แต่พอได้อยู่กับเจ้าตัวสองต่อสอง เขาจะขอโทษเรื่องนั้นแล้วเปลี่ยนมาชมฉันนี่แทน ฉันว่ามีสาวๆ ไม่น้อยที่หลงชอบเพราะการวางตัวเป็นคนละคนของเขา”

เธอก็ติดกับลูกไม้แน่นเหมือนกันหรือ ฮิเดะอยากถาม ทว่าเสียบไว้ถึงกระนั้นก็มีเหตุการณ์ที่ชวนให้คิดไปทางนั้น เมื่อก่อนมิซึกิเคยล้อเลียนในวงเหล้าอย่างครึกครื้นว่าอาากิเนะอกแบน

“แปลว่าตอนนี้มีซึกิเล็งสีจียะอยู่หรือ”

“ไม่คิดอย่างนั้นหรือ” อาากิเนะถามฮิเดะ

มาโอะอุทานดังเอ่ด้วยความประหลาดใจ

“ฉันว่าไม่หรอกค่ะ ก็ก่อนหน้านี้คุณมิซึกิยังพูดเลยว่า สเป็กของเขาตรงกันข้ามกับฉันเลย”

“นั่นก็กลยุทธ์เหมือนกัน หรือไม่อย่างนั้นเมื่อก่อนเป็นอย่างที่พูดก็จริง แต่ระยะนี้อาจสนใจมาโอะจังขึ้นมาแล้วก็ได้” อาากิเนะกล่าวอย่างมั่นใจ “ก็มาโอะจังสวยขึ้นนี่นา”

“อู๊ย ถึงแก่ง่ายยอ ฉันก็ดีใจ” มาโอะยกสองมือโอบแก้ม

“แกมยังอกบึ้งแบบซ่อนรูปด้วยนะ มิซึกิคุงชอบคนอกใหญ่อยู่แล้ว เธอไม่ได้ตรงกันข้ามกับสเป็กของเขา...นี่ ฮิเดะคุง เมื่อไหร่จะแต่งงานกับมิซึกิคุงซะใหม่ล่ะ เขาไม่ได้พูดถึงมาโอะจังบ้างหรือ” อาากิเนะถามฮิเดะ เธอสวมแว่นตากันลมอยู่จึงมองไม่เห็นดวงตา แต่เขารู้สึกเหมือนว่านัยน์ตาเธอเป็นประกายวาว

“เปล่า ไม่ได้พูดอะไร”

ฮิเดะพิมพ์ำในใจว่า ถ้าเมื่อไหร่ก็จะเลิกกับเธอนะ

ควอด รอบที่ 3

พวกเขาเล่นสโนว์บอร์ดกันหลายรอบ แล้วรับประทานมื้อกลางวัน ที่ร้านอาหาร หลังจากบ่นเรื่องที่ทำงาน พวกเขาออกมาที่ลานสกีอีกครั้ง จากนั้นขึ้นควอดลิฟต์สำหรับสี่คนเป็นอันดับแรก

มิซูกิเดินนำพลางพูดบางอย่างกับมาโอะ ทั้งคู่ทิ้งห่างพวกฮิเดะเล็กน้อย ในไม่ช้ามิซูกิกับมาโอะก็ขึ้นควอดด้วยกันเพียงสองคน ฮิเดะ สึกิมุระ และอาากิเนะจึงขึ้นตัวถัดไป

“ว่าแต่ลักก็จริง ๆ นะครับที่คอนดิชันดี” สึกิมุระเฝ้ามองท้องฟ้าสีคราม “โชคดีจริง ๆ นั่นละ เมื่อถามมาแล้ว เห็นว่าหิมะไม่ตกเลยจนถึงสัปดาห์ที่แล้ว”

“เขวากันว่าปีนี้นั้นลานสกีไหน ๆ ก็ต้องวัดดวงกันครั้งใหญ่ เพื่อนผมบ่นว่าไปถึงฮอกไกโดแท้ ๆ แต่หิมะดันกลายเป็นน้ำแข็งซะแล้ว”

“เจอหิมะกลายเป็นน้ำแข็งที่ฮอกไกโดหรือ น่าเห็นใจจังแฮะ”

ฮิเดะหัวเราะฮ่า ๆ ๆ ชำเลียงใบหน้าด้านข้างของอาากิเนะที่นิ่งขนาบ สึกิมุระอีกฝั่ง

เธอมองไปข้างหน้าเงยบ ๆ ดูไม่ออกว่าสายตามุ่งไปทางไหนเพราะใส่แว่นตากันลม แต่ฮิเดะจินตนาการว่าเธอน่าจะกำลังจ้องแผ่นหลังสองคนที่นั่งลิฟต์ตัวหน้า

อาากิเนะสงสัยว่ามิซูกิเล็งมาโอะอยู่ น่าจะกำลังนึกไปเรื่อยว่าพวกเขานั่งลิฟต์กันตามลำพัง จะสนทนากันเรื่องอะไร เธออาจจินตนาการไปถึงขั้นที่ว่ามิซูกิจับมาโอะอยู่ก็ได้

ฮิเดะก็คิดว่าข้อบ่งชี้ของอาากิเนะน่าจะไม่น่าพลาดเป้า มิซูกิมีแนวโน้มชอบพูดจาว่าร้ายสาวบางคนในปาร์ตี้จับคู่ แล้วหลังจากนั้นก็เป็นอย่างต้องสนิทสนมกับสาวคนนั้นทุกครั้งไป

เป้าหมายตอนนี้ของมิซูกิคือมาโอะหรือ ระหว่างที่คิดและสังเกต

พฤติกรรมของมิซึกิ ฮิเดะซึกะจะรู้สึกอย่างนั้นขึ้นมา ทั้งยังเริ่มคิดด้วยว่า การที่พวกเขาขึ้นลิฟต์ไปสองต่อสองเมื่อครูนี้อาจเกิดจากการคำนวณมาล่วงหน้าแล้ว

พอทั้งสามลงจากควอดลิฟต์ มิซึกิก็มาโหระรออยู่แล้ว

“สิจิยะบอกว่าอยากเล่นสวิตช์แน่ะ” มิซึกิยิ้มเจ้าเล่ห์

สวิตช์คือการไถสโนว์บอร์ดในทิศตรงกันข้ามกับที่เล่นเป็นประจำ ฮิเดะเล่นท่าเรกูลาร์ ปกติจึงวางเท้าซ้ายไว้ข้างหน้า แต่ถ้าเล่นสวิตช์คือจะเปลี่ยนมาวางเท้าขวาข้างหน้าแทน เรียกอีกอย่างว่าเพกกี

“ฉันไม่ได้บอกว่าอยากสักหน่อยค่ะ แค่บอกว่าถ้าเล่นทำนั้นได้คล่องก็เทไปเลย”

“มันก็เหมือนกันนั่นแหละ เพราะงั้นจากตรงนี้ไปถึงข้างล่าง ทุกคนเล่นสวิตช์กันให้หมดเลยเป็นไง”

เฮ้ ฮิเดะอุทานเหมือนไม่เห็นด้วย แต่สุดท้ายบอกว่า “ก็ได้อยู่หรอก” เขาถนัดเล่นสวิตช์อยู่แล้ว

“ผมก็ไม่มีปัญหาครับ” สึกิมูระยกมือ

“ฉันก็โอเคนะ” อาากิเนะมองมิซึกิ “ตอนนั่งลิฟต์คุยเรื่องนั้นกันหรือ”

“ก็ใช่ล่ะสิ ฉันบอกสิจิยะว่า คิดหาทางกู้ชื่อตัวเองกลับมาให้ได้จะดีกว่า เจ้าตัวเลยพูดว่าอยากเล่นสวิตช์”

“บอกแล้วไงว่าฉันไม่ได้พูดอย่างนั้น แค่เพื่อฝันว่าถ้าเล่นทำนั้นได้คล่องก็เทไปเลย”

“ก็อย่าให้จบแค่ฝันสิ ถ้าเล่นได้คล่องในความเป็นจริง เธอจะกู้ชื่อตัวเองกลับคืนมาได้แบบสุดๆ ไปเลย งั้นตกลงตามนี้ จากตรงนี้ไปเราจะเล่นสวิตช์ ไปรวมตัวกันที่จุดขึ้นควอดลิฟต์นะ สิจิยะเป็นท็อปปัตเตอร์¹⁴ เอาละ ไปกันเลย”

“เฮ้ ฉันเป็นคนสุดท้ายก็ได้ค่ะ ไม่มั่นใจเลย”

“พูดอะไรอย่างนั้น ตัวเองเสนอเองแท้ๆ รีบไปเร็วเข้าสิ เฮ้า”

มิซึกิจะยันคะยอ ก็ได้ มาโหะใส่ไบน์ดิงด้วยท่าที่ลำบากใจ

¹⁴ หมายถึงคนแรกที่ลงมือทำ

“ถ้าฉันหกล้ม ทุกคนแข่งได้เลยไม่ต้องเกรงใจนะคะ” เธอเอ่ยแล้วเริ่มไถสโนว์บอร์ด ท่าทางหวาดๆ สอดคล้องกับที่บอกว่าไม่มั่นใจ แรงสปีดไม่ออกเลย

“ทนดูไม่ไหวแล้วแฮะ” มิซูกิใส่โบว์นดิ้ง หัวเราะอย่างไม่เกรงใจ

ฮิเดะมองอาากินะ เธอสวมโบว์นดิ้งเจี๊ยบๆ โบหน้าซึ่งก้มอยู่คล้ายออกกลิ้งไว้ทั้งที่อยากพูดบางอย่าง

ควอด รอบที่ 4

ฮิเดะมาถึงเป็นคนแรกในการแข่งสวิตช์ มิซูกิชมว่า “ฮิเดะเล่นสวิตช์เก่งจริงๆ ด้วย” แต่ฮิเดะรู้ว่าเขาหยุดกลางทางเพราะเป็นห่วงมาโฮะที่หกล้ม รวมทั้งเรื่องที่อาากินะไถสโนว์บอร์ดผ่านไปอย่างซุ่มซ่ามด้วย ชายสามคนขึ้นควอดลิฟต์ด้วยกัน หลังสนทนาประเด็นลัฟเพอเระ มิซูกิโพล่งว่า “น่าจะถึงเวลาเปลี่ยนแล้วนะ”

“เปลี่ยนหรือ” ฮิเดะถาม

“เปลี่ยนกลุ่มผู้หญิงนะสิ ไม่เริ่มเบื่อกันบ้างหรือไง” สึกิมุระเปล่งเสียงเบาๆ ว่าอ้อ

“จะให้ผมพูดเองก็กระไรอยู่ สึกิยะยังว่าไปอย่าง แต่คุณคิโมโตะเป็นรุ่นพี่ของผมด้วย”

“ของแบบนี้มันต้องเปลี่ยนใหม่กันบ้าง อยู่กับสมาชิกหน้าเดิมๆ เกินไปก็ไม่ดีหรอก เพราะทุกคนจะอายุมากขึ้นไปพร้อมกัน พอรู้สึกตัวอีกทีอาจกลายเป็นว่าลุงแก่กับป้าแก่มาเที่ยวเล่นด้วยกันแล้ว พวกลุงจะหน้าเดมก็ไม่ใช่ไร แต่ผู้หญิงนะขอสาวๆ ดีกว่า ไม่คิดอย่างนั้นหรือ”

“ใช่ๆ ไม่คิด แต่พูดให้สองคนนั้นได้ยินไม่ได้หรอกนะ” ฮิเดะเอ่ย

“ไม่จำเป็นต้องพูดให้ได้ยินก็ได้เนี่ย แค่มองหน้ามาด้วยก็สิ้นเรื่อง เล่นสโนว์บอร์ดคราวหน้าเราชวนสาวคนอื่นบ้างดีไหม เอาเป็นสาวนอกบริษัท

ฉันจะลองถามดู”

“ก็ไม่วุ่นอะไร” สึกิมุระดูจะเห็นดีเห็นงาม

“ใช่ไหมล่ะ ฉันว่าเราน่าจะเลิกเที่ยวเล่นทำนองนี้กับสองคนนั้นได้แล้ว”

ฮิเดะผลอดคิดลึกว่ามีซุกิหมายความว่าอย่างไรที่พูดอย่างนี้ ทำไมเขาอยากเลิกเที่ยวกับอาากิเนะและมาโอะ

อาากิเนะเป็นคนรักของมิซุกิ ปกติน่าจะอยากเที่ยวเล่นด้วยกัน แต่ถ้าเป็นไปตามที่อาากิเนะจินตนาการล่ะ หากตอนนี้มิซุกิมีใจให้มาโอะ มันจะเป็นอย่างไร

เวลาอาากิเนะกับมาโอะมาเที่ยวเล่นด้วยกันทั้งคู่ มิซุกิน่าจะไม่สะดวกเอามากๆ ต่อให้อยากจีบมาโอะก็ต้องเกรงสายตาของอาากิเนะ ถ้าอย่างนั้นผู้ไม่ชวนทั้งคู่ แล้วค่อยหาโอกาสอื่นชวนเฉพาะมาโอะไม่ดีกว่าหรือ เขาอาจคิดอย่างนั้น

“นายว่าไงล่ะ ฮิเดะ” มิซุกิถาม

“ถ้ามิซุกิคิดว่าดีก็เอาตามนั้น”

ฮิเดะตอบกลับเชิงเหน็บแนมว่า...แล้วนายคิดจะทำยังไงกับเรื่องอาากิเนะเล่า

เมื่อเงยมองฟ้า เขาเห็นเมฆเริ่มแผ่ตัวบนฟ้าเสมือนหนึ่งรับรู้อุบายนำหवादวันของพวกเขาผู้ชาย

แฟร์ลิลด์ รอบที่ 2

หลังจากลางควด พวกเขาขึ้นแฟร์ลิลด์ต่อไปยังยอดเขา ระหว่างทางเสถียรไปยังจุดขึ้นลิฟต์ มิซุกิกับอาากิเนะนำอยู่ข้างหน้า ส่วนฮิเดะกับมาโอะตามพวกเขาไป คนรั้งท้ายคือสึกิมุระ เขาเป็นรุ่นน้องพวกฮิเดะหนึ่งปี กรณีแบบนี้คงระวังตัวไม่ทำอะไรเกินหน้าเกินตาพวกรุ่นพี่

“เธอดูเหมือนจะชอบกับการเล่นสวิตช์สินะ” ฮิดะทักถามมาโฮะ

“ใช่เลยล่ะ ฉันเล่นสวิตช์ไม่เก่งแท้ๆ พอบอกคุณมิซึกิว่าอยากเล่นได้ เขาดันถือเป็นเรื่องจริงจังซะเกินเหตุขนาดนั้น...”

“ช่วยไม่ได้หรอก เพราะคิโมโตะบอกว่ามิซึกิชอบสิจิยะ”

“เมื่อไหร่ที่คุณจะบอกอย่างนั้นเนอะ ฉันว่าไม่มีทางหรอก”

“แน่ใจหรือ ลองสังหารณ์ของคิโมโตะมาแล้วมากมาย”

“จริงอยู่ คุณมิซึกิใจดีกับฉันด้วย แต่ฉันว่าไม่ใช่แบบนั้นหรอกค่ะ”

“เหวอ แต่เวลาอยู่ด้วยกันตามลำพัง เขาน่าจะเลียบเคียงเธอหลายอย่างหรือเปล่า อย่างเช่นคราวหน้าไปดื่มด้วยกันสองคนไหม”

“นานๆ ทีก็มีพูดทำนองนั้นบ้าง แต่คงไม่จริงจังหรอก คุณมิซึกิก็แค่ใจดีกับทุกคน”

เรื่องที่มีซึกิเล็งมาโฮะอยู่ น่าจะไม่ผิดแน่แล้ว อีกรอบนี้คงขึ้นอยู่กับการเวลา เธออาจตกเป็นเหยื่อเขาอีกคนก็ได้ ฮิดะคิดว่าควรเตือนเธอไว้สักหน่อย

“เออเนี่ย สองคนที่นั่งลิฟต์ตัวข้างหน้าเรานะ”

“สองคน หมายถึงคุณมิซึกิกับคุณอาากิเนะหรือคะ”

“ใช่ รู้หรือเปล่าว่าพวกนั้นคบกันอยู่”

มาโฮะอุทาน ยกมือที่สวมถุงมือป้องปาก “จริงหรือคะ”

“ไม่รู้จริงๆ ด้วยสินะ”

“ไม่รู้เลยล่ะ อ้อ แต่ก็อาจเป็นไปได้ หืม อย่างนั้นเองหรือคะ แต่พิเศษไปเลย ทั้งคู่เหมาะสมกันด้วย” เธอตอบมือเบาๆ ฮิดะเห็นดังนั้นก็สบายใจ มาโฮะดูจะยังไม่มีความรู้สึกพิเศษต่อมิซึกิในขั้นนี้

“ฉะนั้นที่คิโมโตะพูดว่ามิซึกิอาจจะชอบสิจิยะนะ เป็นการหยั่งเชิงด้วยความหึงหวง เพราะมิซึกิชอบนอกใจ”

ฮ่าๆ มาโฮะหัวเราะ “คุณมิซึกิเป็นคนตลกดีนะค่ะ”

“ไม่ใช่เรื่องน่าหัวเราะนะ ดังนั้นเธอระวังตัวไว้จะดีกว่า ขึ้นตอบรับคำชวนของมิซึกิแบบไม่ดูตาม้าตาเรือ ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับคิโมโตะอาจสั้นคลอนก็ได้ ที่ฉันพูดก็เพราะกังวลเรื่องนั้น”

“ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ คุณมิซึกิไม่ชวนฉันเป็นจริงเป็นจังหรอก”

“ใครจะรู้ หมอนั่นมือไวจะตาย”

มาโฮะหัวเราะมีเลศนัยแล้วมองฮิเดะ

“อะไร? มีอะไรหรือ”

“เปล่าค่ะ แค่รู้สึกว่าคุนฮิเดะก็เหนื่อยเหมือนกันนะ”

“ยังไงหรือ”

“ก็เวลามีเพื่อนแบบคุณมิซึกิ คุณต้องคอยช่วยพูดให้ ปกป้อง แล้วก็
ก็เป็นกองหนุนให้สารพัดอย่าง แถมยังต้องคอยเป็นห่วงฉันด้วยนี่ค่ะ”

ฮิเดะโบกไม้โบกมือเป็นการใหญ่

“ทุกที่ฉันไม่ทำแบบนี้หรอก มิซึกิจะเข้าหาใครหรือจีบใคร ฉันไม่สน
แต่ฉันเป็นห่วงสี่จียะ เพราะคิดว่าเธอเป็นรุ่นน้องและเพื่อนคนสำคัญ”

“ว้าย ดีใจจัง ขอขอบคุณค่ะ”

“ฉะนั้นเธอระวังมิซึกิไว้หน่อยนะ”

“ค่ะ ไม่ต้องห่วงค่ะ” มาโฮะตอบเสียงเรงร่า อยากถามเหลือเกินว่า
เข้าใจแน่หรือเปล่าเนี่ย

พอลงจากลิฟต์ มิซึกิชวนไปเล่นเส้นทางลับ

“ฉันกับฮิเดะเคยไปเจอที่เด็ดๆ ไซ้ใหม่ละ เป็นทางลาดตะปุมตะป่ำ
ระหว่างทางมีทางแยกเล็กๆ หลายเส้น มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ต้องสเกตดิ่งขึ้นข้าง
บนสักหน่อย แต่พอหมดช่วงนั้นก็จะพ้นป่า แล้วเจอทางลาดกว้างๆ เลย”

“อ้อ ฮิเดะพยักหน้า “ที่นั่นสินะ เข้าใจแล้ว ก็ดีนี่นา ลองไปกันไหม”

“จะไปทางลาดตะปุมตะป่ำหรือคะ ฉันจะไหวไหมนะ” มาโฮะกล่าว
อย่างวิตก

“ไม่เป็นไรหรอกน่า เราไม่ผ่านเส้นทางตะปุมตะปำนานนักหรอก
ถ้าเล่นตรงริมๆ ฝีมืออย่างสี่จียะก็ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว” ฮิเดะบอก “แต่ระวัง
อย่าให้คลาดสายตาจากคนข้างหน้านะ เพราะปากทางเข้าของทางแยก
มองเห็นยากพอสมควร”

“ค่ะ ฉันจะพยายามตามให้ทัน”

มิซึกิเริ่มไถลเป็นคนแรกในฐานะผู้นำทาง อิดะปิดท้ายขบวน เพื่อคอยระวังไม่ให้อีกสามคนที่ไม่รู้จักทางพลัดหลงจากกลุ่ม พวกเขามาถึงทางลาดตะปุ่มตะป่ำที่ที่ว่า หมอกจางลอยฟุ้งรอบบริเวณ

“หมอกเริ่มลงแล้วนะครับ” ลีกีมูระเอ่ย

“อากาศบนเขาก็ออย่างนี้แหละ ทุกคนตามมาอย่าให้ห่างจากฉันนักล่ะ” มิซึกิบอกแล้วเริ่มไถล อากิโนะ มาโฮะ และลีกีมูระตามเขาไปตามลำดับ

อิดะสูดหายใจลึกแล้วมองลงไปยังทางลาดอีกครั้ง ทัศนวิสัยแยกว่าเดิมจริงๆ แต่ยังมองเห็นทางข้างหน้าอีกหลายเมตร ไหนๆ จะเล่นสโนว์บอร์ดทั้งทีก็อยากลองสนุกกับทางลาดทุกรูปแบบ ถึงเป็นทางลาดตะปุ่มตะป่ำ ถ้าหาดูก็น่าจะเจอบางช่วงที่ไถลได้อย่างสำราญใจ

เขาหมายตาบบริเวณหนึ่ง แล้วเริ่มไถสโนว์บอร์ดไปยังริมขวาของทางลาด ไปถึงแล้วพบว่าเดาถูกเผง ไม่ใช่แค่เรียบลื่นไร้ความตะปุ่มตะป่ำ หิมะยังเป็นพาวเดอร์สโนว์ชั้นเลิศ น่าแปลกใจที่ยังหลงเหลือที่แบบนี้อยู่

“โห นี่มันอะไรเนี่ย สูดยออดไปเลยนี่นา”

หิมะหนานุ่มเกินคาดสร้างความตื่นเต้นยินดีในฉับพลัน เขาเผลอร้องออกมาขณะไถล ร่างกายเบาสบายจุลจลอยอยู่ในอวกาศ รื่นรมย์ที่ได้โลดแล่นจนเกล็ดหิมะฟุ้งกระจาย

ทว่าป็นเช่นนั้นได้ไม่นาน ผิวหิมะนุ่มนวลค่อยๆ เปลี่ยนเป็นหิมะแข็งตัว แล้วในไม่ช้าทางลาดตะปุ่มตะป่ำก็เริ่มเผยให้เห็นโฉมหน้าแท้จริง ซ้ำร้ายหมอกยังหนาขึ้นเรื่อยๆ

ตอนลดสปีดลง เขาตระหนักว่าคงสนุกได้แค่นี้

อ้าว...

อิดะหยุดไถล เหลียวซ้ายแลขวา ทิวทัศน์ที่ไม่คุ้นตานักแผ่กว้าง ที่ไหนกัน ซ้ำร้ายยังมองไม่เห็นทุกคน ลองร้องเรียก เฮ้ เฮ้ ไปรอบด้านที่เริ่มขมุกขมัวเพราะหมอก ทว่าไร้เสียงตอบ มีเพียงเสียงตัวเองที่ดังสะท้อน

ชวยแล้ว สงสัยจะพลัดหลงกับคนอื่น เขาเลี้ยวทางแยกมาระหว่าง

ไกลโนว์บอร์ตอย่างล่ำพองใจ แต่ระยะทางก็ไกลเกินกว่าจะถอดสโนว์บอร์ต แล้วป็นขึ้นไป

ช่วยไม่ได้ เขาไกลลงข้างล่างไปตามทาง เมื่อทัศนวิสัยเริ่มดีขึ้นทีละน้อย ก็มองเห็นสภาพรอบตัว เส้นทางในป่าปรากฏเบื้องหน้า

หลังจากเข้าไปในป่า เขานั่งลงขอบทางแล้วหยิบแผนที่เส้นทางมาดู ตรวจสอบตำแหน่งของตัวเองในปัจจุบัน เทียบกับจุดหมายปลายทางที่อีกสี่คนมุ่งหน้าไป เพื่อกะประมาณว่าควรทำอย่างไรจึงจะไปสมทบกับพวกนั้นได้เร็วที่สุด

ฮิตะกัมหน้า แคลไกลตามเส้นทางในป่าไปเรื่อยๆ ไม่น่าจะพาดนไปพบพวกเขาได้ มีทางเดียวคือขึ้นลิฟต์ไปรอที่จุดลงจากควอดตรงเนินสีกกลาง

ต้องโดดเดี่ยวไปสักระยะหรือนี่ เขาเริ่มไกลช้าๆ ตามเส้นทางในป่า พลังคิดในใจว่าตนพลาดเสียแล้ว

ควอด รอบที่ 5

“แบบนี้แย่เลยแฮะ ฮิตะบอกให้คนอื่นอย่าคลาดสายตาจากคนข้างหน้าแท้ๆ แต่ตัวเองดันหายไปซะได้”

“หายไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ล่ะครับ เขาก็ไกลโนว์บอร์ตไม่ห่างจากข้างหลังผมนี่นา”

“ฮิตะคงจะเป็นอะไรหรือเปล่า ไม่ใช่ว่ายังอยู่ที่ทางลาดตะปุ่มตะป่ำหรอกนะ”

“คงไม่หรอก เราอยู่แถวนี้ตั้งนานก็ยังไม่เห็นโผล่มา น่าจะเลยทางแยกไป แล้วก็ลงไปข้างล่างเลยแหงๆ พวกเราเล่นกันตรึมขี้ขายของทางลาด แต่หมอนั่นคงเล่นตรึมขี้ เพราะตรงนั้นมีพาวเดอร์สโนว์เหลืออยู่เยอะกว่า แล้วระหว่างที่ไกลโนว์บอร์ตอย่างได้ใจ ก็ลงไปไกลถึงข้างล่างโน่นเลย ต้องเป็นอย่างนั้นแน่ๆ”

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

โคตะผู้ทำงานอยู่ในโตเกียว ไปท่องเที่ยวเล่นสโนว์บอร์ด
กับโมโมมิซึ่งรู้จักกันที่ปาร์ตี้ลับๆ ทว่าหนึ่งในกลุ่มผู้หญิง
ที่ขึ้นกอนโดลา (กระเช้าลอยฟ้า) มาด้วยกัน
กลับเป็นคู่หมั้นของเขาที่อยู่กันกันในปัจจุบันเสียนี้!

เขาจะสวมแว่นตากันลมและหน้ากากปิดหน้าขึ้นไป
ถึงยอดเขาได้โดยสวัสดิภาพหรือไม่ แต่สถานการณ์
ก็ช่างไม่เป็นใจ โมโมมิเอาแต่ชวนเขาคุยจนหวิดความจะแตก
เล่นเอาเขาเหงื่อแตกเหงื่อแดงไปตลอดทางในพื้นที่ปิดตาย
ไร้ทางหนีอย่างกอนโดลา ทั้งที่เขาอยากหนีไปให้พ้นๆ
ไม่เพียงเท่านั้น เรื่องราวของชายหญิงอีกหลายคนที่ยังเข้ามา
พัวพันอย่างอลหม่าน ก็เปิดฉากละครรักแสนวุ่นวาย
อีกหลายเรื่อง ณ เนินสกีกลางฤดูหนาวสุดโรแมนติกเช่นกัน
ความสัมพันธ์อันแสนซูลมุนของหนุ่มสาวทั้งหลายที่พันเกี่ยว
เข้าหากันหลายซับซ้อน จะพาเราไปพบกับเหตุการณ์
หัวทกกันชีวิตพลิกผันหลายตลบจนยากจะคาดเดา
มาร่วมลุ้นระทึกไปกับบทลงเอยของเรื่องราวความรักที่ว่าวุ่น
อลวนอลเวงของโคตะและตัวละครอื่นๆ จะเป็นอย่างไร

Love
Gondola.

www.booktime.co.th

กดจองอ่าน

@DaifukuPUB